

РІК LXVI, Ч. 7-8

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ – 2009 – JULY-AUGUST

№ 7-8, VOL. LXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXVI

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

Ч. 7-8

Редактор – Тамара Стадниченко

Відповідальна за україномовну частину журналу – Лідія Баб'юк-Слиж

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Марта Тарнавська, Вірляна Ткач, Наталія Даниленко,
 Галина Генгало

Мовна коректа – Святослав Левицький

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVI

JULY-AUGUST

№ 7-8

Editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
 Lidia Babiuk Slysh – UNWLA Press Secretary
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Marta Tarnawsky, Virlana Tkacz, Natalia Danylenko,
 Halyna Henhalo

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками...	1
Раїса Іванченко. Молитва до святої княгині Ольги	2
Наша обкладинка	2
Лариса Залеська Онишкевич. Софія Майданська. In Te Speravi. Сподіваюся на Тебе	3
Конкурс ім. Петра і Лесі Ковалевих наукових праць з української історії	5
Божена Ольшанівська. Лідія Слїж. З'їзд Спілки українських журналістів Північної Америки	6
Марта Тарнавська. Діти (Уривки із щоденника)	7
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	11
Our Life Cover Artist	12
DMZ. The Ukrainian Male's DNA: The GAZDA Gene at Work	12
Tamara Stadnychenko. Our Life Flashback	14
Ihor Magun. Getting Away from it All	16
Хрестиківка	17
Марія Комановська-Захаріясевиц. Виставка мистецьких творів Ірени Гомотюк-Зелік у Філадельфії	18
Ліда Бук. Загальні збори 67-го Відділу СУА	19
Галина Руденко. З'їзд СУА Округи Нью Йорк	20
Дмитер Слутий. З ким поведешся, в того й наберешся	21
Марія Буліч. Історія і сьогодення 21-го Відділу СУА	22
Petrusia Sawchuk. Branch 88 Elects New Officers, Reviews Accomplishments	23
Elizabeth Kuczer. An Evening in Detroit	24
Ольга Кузишин. Загальні збори 1-го Відділу СУА	26
Соня Вацик і Дарія Рекуча. Діяльність референтури суспільної опіки 1-го Відділу СУА, Округа Нью Йорк	26
Відійшли у Вічність	27
Пожертви і подяки	28
Христя Швед. Івасик і Тарасик	34
Letters and miscellaneous	36

На обкладинці: Галина Марків. „Соняшники”.

On the cover. Halyna Markiw. “Sunflowers.”

Підписано до друку 6 липня 2009 р.

Маріянна Заяць, голова СУА. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.

В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by

Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2009 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.

Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to

UNWLA, Inc.

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Головна Управа СУА якнайщиріше вітає

Президента Барака Обаму та громадян Сполучених Штатів Америки
З Днем Незалежності 4 липня,

Президента Віктора Ющенка та народ України
з 18-ою річницею Української Незалежності
24 серпня!

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

13 червня відбулися Річні збори Українського Музею в Нью Йорку. До Головної Управи Музею представником від СУА на зборах обрано Ольгу Ярему-Винар з Ньюйоркського Музею мистецтва «Метрополітен». Окрім того, дійсного члена Головної Управи Музею, мистецько-музейну референтку СУА Зоряну Гафткович обрали скарбником Музею. Хочемо подякувати всім членам Управи СУА за відданість Музееві, що є кульмінацією мрій та зусиль наших попередників.

Упродовж літа чимало з нас везиме своїх дітей чи внуків до українських таборів, відчуватиме українські фестивалі чи спілкуватиметься з українськими друзями. Беручи участь у цих різноманітних заходах, згадаймо з вдячністю наших батьків і бабусь та дідусів, що залишили нам у спадок таку багату й унікальну українську ідентичність. Ми отримали дивовижний подарунок, збагачений любов'ю та гордістю, і маємо його цінувати та берегти. Це *особливо* стосується Союзу Українок Америки. Тож упродовж Кампанії приєднання членства до СУА 2009-2010, ділимося історією та духовною спадщиною наших бабусь і матерів та запрошуймо наших друзів і знайомих приєднатися до нашої організації. Цю ціль можливо легше здійснити саме влітку. Заохочуємо відділи Союзу Українок Америки брати участь у фестивалях та інших літніх акціях і ділитися нашими брошурками та числами журналу «Наше Життя». Запрошуймо інших жінок збагатити своє життя, доєднавшись до нашої організації.

Чимало наших батьків емігрувало до Сполучених Штатів наприкінці 1940-х та у 1950-х роках, жертвуючи багато чим задля того, щоб дати своїм дітям освіту і краще майбутнє. Через кар'єру ці «діти» розпоростилися по цілій країні; чимало з них вже не живе у тому тісному родинному колі, що в ньому виростили наші батьки й бабусі з дідусями в Україні, де діти часто жили з батьками або ж недалеко від них навіть в дорослому віці. Сьогодні родина не завжди зосереджена в одному місті чи містечку; членів сім'ї можуть відділяти великі відстані. Схожі суспільні зміни відбуваються і в Україні. Проте відповідальність за опіку над нашими батьками та іншими старшими родичами є частиною нашого виховання. З огляду на це, ми плянуємо програму допомоги членам СУА похилого віку тут, в Сполучених Штатах, а також запроваджуємо нову Програму суспільної опіки в Україні, за якою ми надаватимемо допомогу окремим ретельно відібраним будинкам для старших людей у різних містах. На момент, коли ви отримаєте це число нашого журналу, в кожній Окружній Управі вже буде обіжник від референтки суспільної опіки Ірини Рудик, в якому за кожною Округою СУА закріплено певний будинок для старших. Там також викладено деталі цього важливого проекту, і наша остаточна мета – запустити його в дію при кінці вересня – на початку жовтня.

Цього літа я пляную побувати на Річних Нарадах Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), що відбудеться у Львові 18-19 серпня, а також на Річних Загальних зборах Ради Директорів Світового Конгресу Українців 20-21 серпня. Обидві події мають стати чудовою нагодою зрозуміти динаміку цілої української діаспори та отримати уявлення про те, яке місце займають українські американці щодо українських спільнот в усьому світі. Я розповім про обидві події в осінніх числах журналу «Наше Життя».

Бажаю всім нашим читачам гарного літнього відпочинку!

Маріянна Заяць, голова Союзу Українок Америки.

**Цього року минає 1040 років (11 липня 969 р.) з дня смерти святої княгині Ольги,
видатної правительки Київського престолу X-го століття.**

Її життя і діяльність досліджувала відомий історик проф. Раїса Іванченко, доробком якої є наукова праця „Княгиня Ольга” та історичний роман „Отрута для княгині”. Р. П. Іванченко є головою благодійного Братства св. княгині Ольги, до якої звертає свою молитву за Україну.

Молитва до святої княгині Ольги

Молитва моя до Тебе,
Свята наша Ольго — княгине,
Бо й нині у сяєві Неба
Премудрість Твоя не гине.

Спустиись із вершин одвічних
На землю України, щоб квітла,
Й міцною рукою звично
Відкрий нам дорогу до Світла.

Княгине свята і звитязна,
Зірви з наших душ кайдани,
Всели у нас силу відважну,
Навчи зупинити чвари.

Зірви з України пута,
Якими нас в'яжуть безкрилі,
І твердять, що краще буде,
Коли наша воля згине.

Не дай потонуть у вирі,
Не дай Україні зректися!...
Прамагір Добра і Віри —
За наших дітей заступися!...

Зніми з наших душ полуду,
В джерелах скупай нашу пісню!...
Молюся до Тебе всюди —
Сьогодні і завтра, і прісно!...

Наша обкладинка

Мистецька біографія Галини Марків почалася з 1962-го року, коли її муж Богдан Марків відкрив в дружини талант до рисунку. При його сприянні Галина брала приватні лекції малювання. Великий поштовх до дальших студій дало прийняття її картин на осінню виставку 1964 року, влаштовану Асоціацією об'єднання українських митців в Нью Йорку. Згодом вона продовжує студії у фаховій школі в Нью Гейвен, КТ, де опанувала мистецьку техніку у трьох засобах: олії, пастелі та акварелі.

З 1965 року за нею цілий ряд щорічних групових виставок у багатьох шкільних, міських та парафіяльних залах, таких як «Гражда», Гантер, Н. Й., Гартфорд, КТ, Нью Гейвен, КТ та ін. Крім групових образотворчих виставок Галина Марків мала свої самостійні виставки в галереях: University of New Haven, Tolland Art Center та Bank of Hartford в Колчестер, КТ та українських галереях: «Ксеня», Гантер, Н.Й., Союзівка, Кергонксон, Н. Й., Осередок Спадщини, Нью Гейвен, КТ тощо.

Не минули художницю замовлення: «Святий гріб» та «Гуцульська церква в Карпатах» для церкви і парохіяльного дому в Колчестер, КТ; «Великодні писанки» для церкви св. Михаїла в Нью Гейвен, КТ та «Соняшники» для льотерії СУА в Нью Йорку.

Її картини, писані різною технікою, представляють сюжети портрету, ландшафту, натюрморту, які часто мають якийсь підтекст: пори року або сили природи. Різні квіти, з особливою любов'ю до соняшників, притягають велику кількість шанувальників, як американських, так і українських колекціонерів, що придбали їх для власної насолоди.

СОФІЯ МАЙДАНСЬКА. *In Te Speravi. Сподіваюся на Тебе.*

Роман. Київ: Факт, 2008. 342 стор.

Софія Майданська

Софія Майданська – київська поетка і письменниця, автор багатьох збірок поезій, прозаїк, драматург і скрипачка. Вона творець у різних жанрах вислову: автор сценаріїв та лібретта на величні святкування та літературно-музичні вистави. Крім кількох нагород в Україні, вона дістала нагороду СУА ім. Лесі та Петра Ковалевих (1997).

Її роман – це немов фільм або кадри центрально-європейського, чи взагалі європейського життя. На риштуванні давнього культурного стилю життя, прийнятної поведінки колишньої української інтелігенції Буковини – мазки також радянського і пострадянського. Та домінує запах історії, запах старої Європи, давньої Західної України – всього того, що десятиліттями немов виривали з тіла країни. Це опис родинного гнізда на Буковинській Садгорі, недалеко Чернівців, зі своїм центрально-європейським тлом, історією і культурою. Це опис лагідного плину часу такої ріки з несподіваними історичними порогами-перешкодами від чужих режимних і післявоєнних зайд – яких згадується без злоби – але без пошани.

Дитячі спогади з половини ХХ століття – про європейське минуле, розповіді діда про родинне минуле, про історичні моменти містечка

ще з 18 ст., коли підприємець Петро-Миколай Нейгарт (Нойгарт) стає бароном Гартенбергом або Садгурським і оселяється на Буковині, тоді доби Габсбургів і т.п. Такі легендарні деталі розповідає дідо внукові, підросткові – Богданові, якому нова історія відібрала батьків і порозкидала родинні жертви аж до Сибіру. Допитливий хлопчик вслухується в розповіді діда і вуйка про минуле і спостерігає сучасне. В зарослих хащах знищеного родинного дому Богдан знаходить нагробник з написом латиною (також частина давнього стилю життя) *In Te Speravi*. А частина сучасного – зустріч з маленькою дівчинкою Евою, захоплення нею і красою її мами. Пов'язання з його власною мамою всеприсутнє – але в дуже делікатний спосіб: маму він мало пам'ятає, і тільки увляє її собі вдвляючись жадібно в обличчя маминої товаришки.

Друга частина роману це вже Богдан в дорослому віці, як професійна людина. Він уже в Києві з новими друзями, але і пам'яттю про давні розповіді, про своє коріння і Буковину. Тепер у столиці вже інші контакти з різних національностей. Як у першій частині роману був дідо – знавець минулого, у другій є дещо неокреслений "Метр", також знавець минулого, дослідник старовинних розписів у київській св. Софії. (Авторка пояснює, що це насправді про д-ра Сергія Висоцького і його численні розшифровування св. Софії Київської; у книжці цитати уривків з його неопублікованих спогадів.)

Шукання її пояснення розписів це повторена тема і немов поглиблена потреба шукати і розшифрувати минулі обличчя, із щедавнішого минулого. Богдан тут немов між двома світами досліджень давнини: перша частина це коли в Києві він зустрічає польку Еву, з якою йому щастить подорожувати на Крим до Керкинетиди і Херсонесу. Вони обоє не знали своїх батьків і тому немов шукають слідів минулого, коріння предків у розписах на стінах. Спільні зацікавлення в архітектурі, мистецтві, однакові вартості дають Богданові велику насолоду і надію спільного розуміння. А другий світ досліджень – це намагання немов під палімпсестами знайти в Еві сліди минулого з Буковини, може

це вона є та сама маленька дівчинка, яка після втрати своєї мами виїхала в Польщу. Остаточний крок перевірювання є поїздка до Богданової Садгори; там Еві сподобалася шкатулка, що колись маленька Ева мала – та доросла Ева не виявила пов'язання. Так стягнена остання верства палімпсесту. Мабуть треба сподіватися на інше.

На тлі повищого тла подій подано також інформацію з народніх звичаїв Буковини та її побутового життя кулінарного світу; рідко коли письменники з таким смаком (у двох значеннях!) можуть так приманливо описати різні страви. А світ західньої культури тут всеприсутній: від істориків (Гередота), до філософів (Сартра), до письменників (Рільке, Шіллера, Кафки, Бекета, Стуса), композиторів (Ренуар, Мурашко) і музикантів (Глен Гулд). Це немов світ тих сценаріїв

Майданської – де вона так влучно поєднує літературу, музику, мистецтво і клясичну й українську мітологію.

Цей роман Майданської читається немов вікно у спільну Європу. Помимо уточненого географічного тла подій в Україні, помимо історичних подій з довгими десятиліттями будувань високого муру від Заходу – це таки загальноєвропейський твір, з європейськими дзеркальними відбитками. Це роман, що не тільки немов підносить заслону на це, що українці втратили, але також і що тепер самі відзискують, відтворюють.

Цього літа – чи це якщо самі будете в Україні, чи може Ваші знайомі будуть – конечно дістаньте якось цей роман Софії Майданської. Його читати – це справжня насолода!

УРИВКИ

Ст. 270-273 із II частини роману С. Майданської “Сподіваюся на Тебе” К.: 2008 р.

Чимраз рідше повертаєшся до міста, що колись напувало тебе джерельною водою із мідного дзьоба старої австрійської помпи на роздоріжжі брукованих вулиць і, дзвонячи разом із третіми півнями, гуцкало від Прута аж до Кафедрального собору, на виглянсуваній кожушинами і габардиновими мантлями, вузькій лавиці чернівецького трамвайчика, щоб обов'язково доправити до Ринку, де два купідони пантрували державний банк, де астральні алегорії, обвіваючи невловимою грою небесних шат, вели до овальної зали, де у вітражах гойдалися гірлянди скляних магнолій і сходи збігали перловими каскадами до твоїх ніг. А на горі сиділи віденські музиканти, лаштуючись до гри, і кінчиками смичків тихенько торкалися струн, що відлунювали в інструментах роботи Страдіварі, Гварнері, Аматті... Біля мармурового коминка, у фотелі форми нападаючої кобри, сиділа твоя бабуся у боа з пір'я райських пташок довкола шиї, мовби довкола слонової вежі, в сукні, сплетеній з гнучкої срібної солімки, на матовому шифоні пахкої шкіри, і смарагдові риби грали в її очах. Ти підходиш до чорного ебенового столика, де твій молодий дід з редактором Карбулицьким, полковником Перчем, доктором Залозецьким та інженером Лонгіном Комарівським все ще грають у тарока, і помічасш, як,

осідлавши перламутрові знаки зодіаку з ебенової сфери, на інкрустований паркет стрибають личини магічних карт, женучи перед собою стадо менших за фарфорові анімалістичні статуетки симентальських корівок з реклами, „Найкраще масло LK”, і ніхто не помічає збитошників, що, посідавши на фалди оксамитових шлейфів, ковзають між Стовпами буковинської історії і на збитки наступають на їхні тісні лаковані штиблети, примушуючи неперервно перепрошувати один одного. І тут на першому авті міста – дідовому білому „Мерседесі”, підвозять Маестро Джордже Енеску, під оплески шляхетного зібрання він заходить до зали і, втомлений після зіграного концерту, витирає чоло зашептоною мольфаром Тарадуною хусткою. Музиканти встають і, низько вклонившись, починають грати дуже смутну „Дойну” Дініку. По обличчі Маестро котяться діамантові сльози і, не витерті хусткою Тарадуди, розсипаються по дзеркалі паркету, а дами, кинувшись їх збирати, ховають сльози Маестро на грудях, у свої золоті медальйони. На сходах чути гамір, і тінь збентеження перебігає по сповнених куртуазної милості лицах, а камердинери, перестрашено перекидаючись поглядами, як гранатами, готовими до експльозії, стають штивніші за самшитові ціпки і поспіхом відчиняють двері, в які з усім почтом,

з егерями і гончими, ще й з глининицькими циганами наче вихор влітає ерцгерцог Фердинанд, і всі вони пахнуть ловами, кров'ю оленів і вепрів, і розбійниками Чорнівського лісу. Почувши про приїзд Великого Маестро, престолонаслідник полишив доганяти свою прудконогу ланю і поспішився до міста вшанувати славного музику золотим портсигаром з цісарською монограмою, бо лиш його мав тоді під руками, і

сказав, припавши на одне коліно і поцілувавши кутик Тарадудиної хустки, яку Маестро тримав у руках: "Ми своєю волею прилучаємо Вас до Престолонаслідників Духу". А глининицькі цигани й собі почали вітати скрипалю і, влаштувавши турнір з віденською капелью – на перегони, хто більше, грали "вальцери" Йоганна Штавса і малярські танці Брамса...

Ст. 294-296 із II частини роману С. Майданської "Сподіваюся на Тебе" К.: 2008 р.

– Діти схильні до фантазій – я також у свій час розфарбовував порожню чорних обрисів кольоровими олівцями, аж якось уздрів очі санаторної медсестри, такі бувають лише на образах народних богомазів: розчухнуті болем од тернини, що впилися в серце, намальоване червоною фарбою на грудях Богородиці, коли уста залишалися погідно усміхненими. – Богдан говорив, не певен, чи вона його чує, а чи, розімілвши від літньої втоми, заснула. – На руках санаторна сестра тримала маленьку Еву, і та дивилася на мене очима своєї матері, в яких той біль, подвоєний важким передчуттям, стис їй уста в німому очікуванні неминучої катастрофи. Я, малий, тоді ще не розумів, чому ця двічинка, як новонароджений Спаситель, дивиться на світ смутними очима. Не знав Евиного призначення – іще дитиною пізнати жар палаючого дерева, на якому репнув роз'ятрений плід передчасної туги пізнання. Це охоплене полум'ям дерево вогненими пензлями писало по чорному нічному небу оскалених крокодилів. А потім усе спопеліло і щезло, і я вже не знаю, чи було це насправді, чи лише захопили образи хлоп'ячої фантазії, які ще

й досі горять у мені... Бо наче гумкою в учнівському зшитку стерта з лица землі могила мого пращура і десь канув, як і не було, великий дерев'яний дім директора Левицького, де пахло антиками, ламкими сторінками старої бібліотеки, ванільними пальцями, які витирали мою зрошену заростями бузку, сп'янілу від любові голову, де кімната маленької Еви під товщею густих сутінок, які бувають лише в середньовічних замках, скидалася на морське дно, бо скрізь лежали скойки і мушлі, зібрані на садгірському пагорку, громадилися іграшкові руїни античних акведуків, уламки коринфських капітелей, кістяки потопленої армади і крихітні сирени. Та все це кудись пропало, навіть ота мала шкатулка, оздоблена розфарбованими черепашками, де на дзеркальному плесі гойдався лотос, безслідно зникла... "Бо саме буття не існує там, де воно було"¹. Лише на місці його краху, що віддавна ношу в собі, очі маленької Еви ще й досі шукають скам'янілі мушлі, з яких розцвітають лотоси невідворотніх катастроф...

¹ Жан-Поль Сартр "Буття і ніщо" – К. "Основи" 2001р.

**КОНКУРС ім. ПЕТРА І ЛЕСІ КОВАЛЕВИХ
НАУКОВИХ ПРАЦЬ З УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ**

Союз Українок Америки повідомляє про конкурс наукових творів з української історії. На конкурс приймаються історично-наукові праці, які вийшли друком у 2007-2009 роках або рукописи. Обсяг праці не менше 150 сторінок друку або (в разі неопублікованої праці) 300 сторінок машинопису.

Лавреатів вибирає незалежне журі з істориків та науковців. Склад журі буде поданий при оголошенні вислідів конкурсу разом з іменами лавреатів.

Термін надсилання праць – 31 грудня 2009 року. Твори на конкурс слід надсилати в трьох примірниках на адресу:

UNWLA (Kovaliv Fund Competition)
203 Second Ave., New York, N.Y. 10003

З'ЇЗД СПІЛКИ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

Від 15 до 18 травня 2009 р. на Союзівці відбувався з'їзд Співки українських журналістів Канади і США. Всіх учасників було біля 25-ти, які представляли газети, журнали, радіо, телебачення, а також інтернет. На з'їзд прибули гості з Києва: Василь Ілашук, президент Першого національного телеканалу України й Андрій Чернюк, віце-президент. На з'їзді були присутні чотири союзьанки: Рома Гадзевич, головний редактор тижневиків «Свобода» й The Ukrainian Weekly (членка 75-го Відділу СУА), Лідія Слиж, відповідальна за україномовну частину журналу «Наше Життя», Галина Руденко, незалежний журналіст, пресова референтка Округи СУА Нью Йорк (обидві є членками 64-го Відділу СУА), а також вільний журналіст (free lance) Боженя Ольшанівська (членка 86-го Відділу СУА і зв'язкова референтка Округи СУА Нью Джерзі), президент Americans for Human Rights in Ukraine та Ukrainian National Center: History Information Network.

Під час з'їзду продискутовано низку тем і проблем, які наспіли в нашій діаспорній громаді, в Україні і в цілому світі. Блискавичний поступ в електроніці і обміні інформації примушують нас пристосовуватися до модерного світу, щоби продовжувати і поліпшити інформацію і тим самим зацікавити читачів.

Про роль засобів масової інформації в діаспорі та роль нових іммігрантів доповідала Мирослава Роздольська, голова всеамериканської громадської організації «Нова українська хвиля» та головний редактор газети «Сівач» Стемфордської єпархії УКЦ.

В цікавій формі на з'їзді обговорено питання про обов'язок журналіста перед громадою, головними доповідачами якого були: Мирон Куропась, відомий громадський діяч з Чикаго і Аскольд Лозинський, колишній президент СКУ і УККА.

Співку журналістів відновлено, бо вже 8 років не було ніякої ініціативи і активності. Присутні одногосно вибрали головою Співки Юрія Ключаса, директора телевізійної програми «Контакт» в Канаді та 8 членів виконавчого комітету.

Учасники з'їзду роз'їхалися додів з почуттям добре проведеного часу і цікавих проєктів на майбутнє.

– *Боженя Ольшанівська.*

На з'їзд українських журналістів я їхала з однією метою – дістати відповідь на питання, яке непокоїть мене кожного разу під час редагування чергового числа журналу «Наше Життя»: якого правопису дотримуватися? Адже статті надсилаються українською мовою, але різноманітними діалектами. І кожен автор вважає, що його мова є найправильніша.

На з'їзді проблемі вживання української мови було присвячено окреме засідання. Головний доповідач Стефан Генік-Березовський, керівник телепрограми «Світогляд», Канада, наголосив, що **мова перебуває в постійному розвитку**. Новоприбулі українці мають нагоду усучаснити, тобто наблизити мову столітньої давності, якою розмовляють „тутешні”, до сучасної української мови. В багатьох родинах працюють „пані з України” – це няні, які читають нашим дітям казочку чи співають колискову сучасною українською мовою. „І якраз заради дітей – нашого майбутнього, ми повинні вживати сучасну українську мову”, – підкреслив доповідач.

Відсутність єдиних правил сучасного правопису приводить до різнобою між старою й новою генерацією. Перші вважають, що сучасна українська мова занадто зрусифікована, а другі – що мова, як і саме життя, змінилася безповоротньо. Учасники з'їзду порозумілися, що „доводиться покладатися на власне відчуття слова, у тому числі й щодо вживання іншомовних слів”.

Приємно вразила мене розмова з Володимиром Бондарем, представником „УАВ Трибуна”, який подякував, що журнал «Наше Життя» надрукував статтю і помістив фотографію жінок українських американських ветеранів, яку він переслав усім ветеранам США.

– *Лідія Слиж.*

ДІТИ

*(Уривки із щоденника)**Моїм дорослим уже внукам**Стефан, Ніна, Іванко з бабою.*

24 листопада 1987. Торонто. Іванкові – 7 місяців. Він тепер уже цікавий до всього, любить сидіти і бавитися різними забавками, часто сміється, не рачкує, але вміє стояти сам опертий до столика, або гойдатися на гойдалці, підбиваючися ногами. Сьогодні він увесь день не спав, але хотів був спати і вполудне трохи плакав – тонким пронизливим голосом, немов хотів високим тоном розбити скло тонких келихів або канделябрів... Але потім заспокоївся і зовсім задоволено бавився своїми іграшками.

25 квітня 1988. Торонто. Іванко сьогодні вже виглядає зовсім здоровий, хоч ще далі бере антибіотики. Почали вчора знову давати молоко. Тепер він дістав пляшку молока, п'є сам у ліжечку, і зараз, мабуть, засне. Ранок провели ми дуже гарно. Охоче поснідав, потім гриз печений хлібець і дивився, як баба снідала, потім трохи бавився і ходив за ручку з бабою, а тоді як пустився бігати довкола хати сам, то баба ледве за ним поспівала, щоб уловити, на випадок, якби падав, або міг десь ударитися. Характерно, що пару днів, коли був хворий, майже зовсім не хотів сам ходити. Зробила я сьогодні вранці кілька фотографій, але не знаю які вони будуть,

бо моя головна увага була на дитині, а не на фотографуванні.

24 липня 1988. Cape Cod. Іванко – біляве дитинча з великими синіми очима, впевнено бігає і пробує говорити. Мова вже стала засобом порозуміння: “пий-пий, гам, більше! мама, тато, баба, пан” – тут словник маленький, але вживаний вже з повним зрозумінням.

31 липня 1988. В поїзді до Філядельфії. Вчора взяла я Іванка на прохід до лісу, заговорила його (аякже! навчила його цілий діалог: “Чуєш, Іванку – ліс шумить: ш-ш-ш. А в лісі є птахи. А птахи роблять: цір, цірр... Як робить ліс?” А Іванко: “ш-ш-ш”. “А що є в лісі?” “птасі...” “А як пташки роблять?” “Ці-ці-цір...”) Кілька разів пригадував і кликав маму, але дав себе заговорити, забавити, нагодувати і навіть покласти спати без плачу – ні разу за цілий вечір! Дитина потім увечері дуже нас розсмішила тим, що казала дідові Остапові “сісти” на канапі, потім кликала мене: “баба, сісти”, а сам між нами, сидячи на канапі, показує ручкою, щоб перекрутити кнопку телевізора! Він дуже любить музику і часто показує ручкою, щоб включити радіо, а тоді до такту починає рукою “диригувати”, або

коли стоїть – хитатись, ніби до танцю. Один раз почав був навіть щось наспівувати.

14 січня 1989. Торонто. "То є баба Маруся" – привітав мене Іванко вчора на торонтському летовищі. Одна із моїх місій – саме і є встановити-відновити в дитячій пам'яті мою власну ідентичність. А наш 21-місячний внучок і справді говорить! Творить речення, розуміє концепти, вміє рахувати: один, два, три, чотири, п'ять (потім іде вісім і дев'ять – шість і сім він, покищо, не признає!), розпізнає друковане А і О. Ось тато-Максим читає газету. "Ванко букву О хоче бачити". Стемніло. Іванко йде до вікна і каже: "нема сонця". Хоче вилізти на стілець – простягає до мене руку: "Баба поможе". "Де є зайчик?" "Тато пішов на роботу". "Ванко на хоче зупки, Ванко хоче клюски!" "Ванко хоче музику". Знає навіть кілька рядків колядки і то не одної, хоч каже Уляна, що спеціально не вчили, підхопив з награних тасьм. Музику він особливо любить, накручує радіо, радо бавиться інструментами. Кольорів не розрізняє – червоне, зелене – таких категорій він ще не розуміє. Чи бачить різницю? Невідомо. Дуже живий, бігає по хаті, вимагає постійної уваги.

...Новонароджений Стефанко дуже спокійний: плаче зрідка, коли голодний або мокрий. Лежить найчастіше в оригінальній, позиченій колисці, що ритмічним гойданням допомагає втихомирити дитину.

15 січня 1989. Торонто. "Що то баба має на голові?" привітав мене Іванко вранці, коли я підійшла до нього в нічній сорочці, із закрученим волоссям. "Бабо, іди купатися!" – закомандував. Снідати не хотів, на харчі трохи вередливий, особливо тепер, коли мав якийсь шлунковий вірус. Але сам з власної ініціативи раптом почав: "...Сину Божому і Пану нашому поклін віддаймо..." Ще далі дуже сконцентрований на мамі і татові. Коли він з бабою, зараз пригадує собі: "а де є мама", "де є тато?" – і зразу хоче іти чи до мами, чи до тата. "Тату, не роби того" – одна з його фраз. Або "Тату, ходи на вечерю". "Баба мусить защебити гудзики" – сказав, коли я вдягала блюзку, а тоді раптом каже: "Ванко хоче бачити пупчик!" Історія з пупчиком повторилася, коли була сьогодні в гостях дволітня сусідська дівчинка Сара – батьки її обоє британці, народжені в Англії, отже діти говорили іншими мовами, але комітива між ними була знаме-

нита. Іванкові дівчинка видно сподобалася. І знову "пупчик". Може це пов'язане з пупчиком немовлятка-Стефанка, що йому саме пупчик відпав і з цього приводу були напевно розмови. Іванко зворушив мене сьогодні. Я притулила його до себе, сказавши: "ходи до баби Марти", а малий обняв мене міцно за шию і каже: "Ванко дуже любить бабу Марту" – спонтанно, безпосередньо, мама й тато були в цей час в іншій кімнаті, це не була надумана завчена фраза...

16 січня 1989. Торонто. "Бабо, засвіти ялинку. Іванкові не вільно. Небезпечно." Дитина має подивугідний словник. Говорить граматично, нормативною мовою – я жартую, що його можна було б показати, як живий експонат Максимовим студентам. Ось як натурально треба вивчати мову. "Зайчик має довге вушко", "Ванко любить зайчика", "Дай зайчикові..." – відмінки плывуть природньо і по аналогії дитина сама застосовує їх і до інших слів...

17 січня 1989. Торонто. Іванко з Уляною ходили сьогодні до пластової домівки – там були зайняття з малятами, раз у тиждень, своєрідний садочок. Було біля 30 дітей! Що значить українське Торонто! Якби ми мали внуків у Лос Анджелесі, втримати їх при українстві було б багато-багато важче! Іванко вивчив від тата пісню "Гаї шумлять" і знає дві строфи Тичининого вірша... (Баба думала дитині заїмпонувати і почала: "Ген дзвін гуде іздалеку..." а Іванко: "...пряде над нивами...")

Пильнуючи Стефанка, нагодувала його маминим грудним молоком, (що його він уперше пив із пляшки!), перевинула, поклала в колиску – і мала ще змогу – поки Іванко з Уляною повернулися – наварити горщик голубців!

19 січня 1989. Торонто. Вранці були ми вдвох з Іванком на довгому проході. Тільки виїхали на Влоог, Іванко каже: "Ванко хоче булку" – вже є певна традиція, а на вулиці Блур тепер повно крамниць із знаменитими хлібами, ковбасами, свіжою городиною. Іванко звик, що тут йому купують булочку. З'їв із смаком цілу, ще й свіжу кромку хліба, а потім взявся колядувати! "Прийшов днесь із небес"... Трохи поїздили по вулицях, а тоді: "а де то наша хата?" Знаменитий малюк. Від мене вже навчився співати "Ніч вже йде", а тепер практикує "Ой видно село", але покищо запам'ятав тільки "вийди, вийди, поди-

вися до вікна". Смішака малий. Махає пальчиком, наслідуючи тата й маму, і каже "Бабо, не роби того. Небезпечно." Бабин борщик і пальчики зі сметаною смакували йому надзвичайно, але сніданку, наприклад, не їв взагалі, бо каші з вівсяних платків, що їх йому приготував тато, не хотів навіть пробувати. (Їсть він сам, його принципово не годують, як не хоче – відсуне і не їсть!)

21 січня 1989. Торонто. Вранці – прохід з Іванком по вулиці Bloor, кілька харчевих закупів (і, очевидно, булочка!) Сонячний, але морозний день. Коли я вранці вдягала Іванка і показала йому замерзлу шибу вікна, я сказала просто: "дивись, Іванку – мороз, зимно", а малий Іванко, як запрограмований комп'ютер, каже: "дід мороз малює квіти..." Оригінальний хлопчик і дуже гарний на вигляд: біляве волоссячко, великі сині оченята, довгі вії, чорні бровенята. А ще й мама вдягає його з дуже добрим смаком і щодня інакше. Малий навіть робиться трохи вередливий на одяг. "Йванко хоче нові штани", скаже і починає протестувати, коли вдягати йому інші.

24 січня 1989. Торонто. Іванко вранці поглянув у вікно і сказав: "Нема місяця. Полетів до Філядельфії." Це наслідок вчорашніх розмов про те, що баба полетить літаком до Філядельфії і про місяць, що був вчора великий на небі.

31 травня 1989. Торонто. Стефанка ми охрестили "бамбулею" – він повненький і великий на своїх п'ять місяців. Загалом дуже спокійний, якщо не голодний і не мокрий. Але от вчора, коли я залишилася з обома дітьми, щоб дати змогу Максимові та Улянці вийти до театру... – Стефанко, після пляшки якоїсь готової формули, дістав, мабуть, гази в животику, був дуже неспокійний, плакав, і я мусіла забрати його з дитячої кімнати, щоб не заважав спати Іванкові. Іванко говорить уже зовсім вільно, навіть буде складні речення, вживаючи напр. "щоб". Словник його від останнього мого побуту тут дуже збагатився. З ним тепер можна вести вже нормальні розмови і дуже цікаво слідувати за його думкою. Сьогодні була я з ним на проході, в дитячій бібліотеці (куди він сам мене запровадив, бо видно ходить туди з мамою). По дорозі вибрався він було іти кудись високо по сходах, а я, побачивши, що там нагорі нічого нема і йти туди не варто, сказала: – "Ми не можемо туди йти, бо бабі трудно буде назад злезити, а Іванко

ще маленький і не зможе знести бабу на руках." Іванко застановився і каже: – "Як я буду великий пан, то я тебе буду носити!" Максим понаучував його всяких рідко вживаних слів: "О, це бетонярка!" А я питаюся: – "А що бетонярка робить?" – Іванко: – "Виливає бетон, щоб будувати будинок!" Сьогодні, коли дід Остап похвалив переді мною Іванка за те, що він, мовляв, позамітав ганок, Іванко раптом каже: – "Я є робочий чоловік!" Ну, це він міг почути вже й від Остапа, але ми трохи посміялися! Робили, очевидно, багато фотографій. І от тета Ія робить мені й Іванкові фото, клацнула фотоапаратом, а Іванко: – "Гратулюю!" Дуже він вразливий на всякі звуки, а гудіння моторів навіть боїться. Коли в гостях були діти і голосно по бетоні возилися возиком, Іванко закривав ручками вуха і це він робить кожного разу, коли голосно гуде мотор, коли ріжуть дерево електричною пилюкою, коли вулицею з гуркотом проїде вантажівка. Але вже не плаче, коли тато з мамою виходять з хати, залишаючи його вдома. Вчора, коли я його присипляла, сказав, ніби між іншим: – "Мама й тато пішли до театру, але вони вернуться".

8 жовтня 1989. Філядельфія. ...В хаті від четверга – рух і гамір. Іванкові дуже вияснило влітку волосся – білявий хлопчик з великими синіми очима. Багато й швидко говорить. Так швидко, що часом аж незрозуміло. Він страшенно рухливий, ні на мить не можна його залишити самого – живе срібло! Стефанко – набитий "кльоцок", 22 фунти, вмє сидіти і навіть "міцний на ногах" – рачкувати не хоче (як не хотів рачкувати і Іванко). Він значно спокійніший від свого братчика, хоч, очевидно, вмє ставити свої вимоги.

Каже Уляна: "Іванко, коли зустрічає своїх кузенів, не може з ними порозумітися, бо з них ніхто не говорить українською мовою..." Не легко виховувати українську дитину в чужому середовищі – треба жертвувати не тільки своїм часом і трудом і грішми, але і самою дитиною... Дитина, очевидно, мусітиме опанувати також англійську мову – але коли? Як це впровадити, щоб не мішалось? Щоб не витиснуло українську мову як рідну і як материнську, першу? Марко не знав англійської мови взагалі поки не почав ходити до школи, але Максим, під впливом старшого брата, вже вмє трохи по англійському говорити, коли почав першу клясу.

30 грудня 1989. Торонто. Вчора весь день були вдома з внуками... Тут зима-зима, саме вчора впало багато снігу – біло-біло. Іванко вчора трохи качався на снігу – йому це дуже подобалося, але сніг був сипкий, снігову бабу ліпити не можна було ніяк. Говорить він багато, на щастя, тим разом я привезла зі собою не тільки фотоапарат, але також і звукозаписувач, і вчора поставила собі магнітофонну стрічку до вечері, щоб записати спонтанну розмову при столі.

...Сьогодні пополудні ми з Остапом і Стефанком залишилися вдома, а Максим з Уляною поїхали до міста і взяли зі собою Іванка. Стефанко з бабою пробували трохи ходити – сам не має ще відваги, але за ручку з бабою бігає по цілій хаті. Пробоє робити також перші звуки – часом скаже “ма-ма”, але найчастіше виходить у нього звук на зразок “щось”... Назагал, Стефанко – значно спокійніший від Іванка і може не буде такий балакучий. ...

9 січня 1990. Торонто. Різдво зустріли з подвійною кризою. Стефанко вже кілька днів хворий, двічі був у лікарки. Поверхова діагноза “вірус” – нічого справді не каже – таким терміном можна охопити все – від тривіальної простуди до поважної небезпечної хвороби. А дитина справді хворенька – і то не на простуду! Щось йому болить, по ночах дитина не спить, апетиту зовсім не має, втратила зовсім зацікавлення довколишнім світом. Це для спокійного Стефанка, що любить багато їсти і рідко плаче – дуже нетипове. Сьогодні вранці Уляна повезла немовлятку до шпиталю на обстеження, робила Ultra-sound, і ще щось – висліди, мабуть, будуть пополудні. О 4-ій знову піде до лікаря. Велика турбота. Боже мій, щоб хоч обійшлося без якогось поважного довготривалого клопоту!

...Стефанко трішки прокинувся. Я дала йому випити пляшку яблучаного соку – знову заснув. Уночі всіх нас дуже вимучив – перед тестами не вільно було йому нічого пити – дуже біднятко мучилося і плакало. Це вперше від кількох днів, що він спить вже більше як годину і не плаче ...

...А ргорос Іванкового словника. Сидимо при столі: Остап, Іванко і я. Іванко щебече. От я і взяла в руки олівець і карточку паперу, записую. А він: “Чому ти то записуєш? Що ти записала? – Прошу мені дати ще хліба. Ще хліба прошу! – Скірку їм. Я маю ще багато, ще багато скірок. – [співає] Нехай буде воля твоя, на небі і

на землі, хліба нашого щоденного... – Я перше дві скірки приготую, тоді буду їсти. – Я трошки закушую, щоб мені добре їлося. [Баба: напийся молочка. П'є] – Білі вуса маю. – [Біля печі. Відкриває дверцята] Я так бавлюся, що там печуться голубці. Ті голубці, що там є, я не їм. Там темно є. Світла нема. Я дивлюся знов до печі. Бабо, я так дивлюся до печі. Щось тут. Я там забагато води налляв. Знов дивлюся на голубці. – Я приніс таку високу вежу. Бабо, я тут наливаю бензину до тої електрики. [Баба каже, що до електрики не треба]. Чи можна до опалу? Вже налив. Їдемо далі. Я взяв від кошика. Комусь подарунок. Сьогодні тут буде фонтанія”.

Що таке фонтанія, баба не знає. Вряди-годи Іванко видумує якесь нове слово. В Клівленді навчився співати Jingle-bells, але до того він має свій власний текст, так як йому запам'яталася незрозуміла рідкочута англійська мова: “олевей, олевей” – і повно інших мелодійних комбінацій відкритих голосних

Наш новозакуплений різдвяний дарунок – VCR і дві діточі українські відеострічки – “Найкраще місце в світі” і “Коза-дереза” мають неабиякий успіх. Іванко не менше як 10 разів дивився вже на “Найкраще місце в світі” – каже собі щоразу пускати відеострічку “про хлопчика”. Це купив Остап напередодні свят, з оголошення в “Свободі”. Це робота Марти Шлемкевич-Савицької з дітьми її музичного дошкілля. Виконавцями є маленькі діти до 5-ти роцків. Текст Іванни Савицької читає Славко Новицький. Діти перебрані за коماشок і пташат виконують простеньку хореографію Марти Савицької. Я пробувала сама для себе проаналізувати: в чому успіх цієї відеострічки? По перше: дуже вдало підібрана спокійна музика. Добрий диктор. Простенький виразний зрозумілий текст. Прекрасні діти – їхня невинна простота полонить і дорослого глядача. Іванко зачарований. Зворушена успіхом цієї стрічки, я пішла до Арки і вже тут купила “Козу-Дерезу”. Хоч коштує ця річ 45 дол. – до “Найкращого місця в світі” вона не може рівнятися. Іванко, думаю, навіть трошки боїться. Музика виконується абияк, текст читають нерозбірливо. Навіть дорослому слідкувати за ним важко.

(Продовження в наступному числі).

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVI

JUNE 2009

*The National Board of the UNWLA extends warmest greetings and congratulations to
President Barack Obama and the people of the United State of America
as they celebrate Independence Day on the 4th of July*

and to

*President Viktor Yushchenko and the people of Ukraine as they celebrate
the 18th Anniversary of Ukrainian independence on August 24th*

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

The annual meeting of the Ukrainian Museum in New York City was held on June 13. At this meeting, Olha Yarema-Wynar of the New York Metropolitan Museum of Art was elected to the Board as a UNWLA representative; in addition, UNWLA Art/Museum Chairwoman Zoriana Haftkowycz, already a Museum Board member, was elected Museum Treasurer. We thank all of our UNWLA Board members for their dedication to this very fine institution, which is the culmination of our predecessors' efforts and dreams.

During the summer, many of us will be delivering children or grandchildren to Ukrainian camps across the country, attending Ukrainian cultural festivals, or visiting/socializing with friends. As we engage in these activities, let us be grateful to the parents and grandparents who left us the wonderful legacy of our rich and unique Ukrainian identity. We have been given a very special gift, enriched with love and pride, and we should treasure it and ensure its continuity. This holds *especially* true for the UNWLA. During this 2009-2010 UNWLA Membership Campaign, let us share the history and legacy of our mothers and grandmothers by inviting and encouraging our friends and acquaintances to join our organization. Summer gatherings are especially adaptable to fulfilling this goal. We encourage our UNWLA branches to participate in the festivals and other gatherings. Share our brochures and our magazine. Have a sample of the "UNWLA Membership Recruitment Kit" on hand and invite other women to enrich their lives by joining our organization.

Many of our parents immigrated to the United States in the late 1940s and 1950s, sacrificing much to ensure that their children be given an education and a bright future. The careers of these "children" carried them across the country; many of us no longer live in the close-knit communities of earlier times or in the close-knit family circles that our parents and grandparents knew in Ukraine, where children often lived with or near their parents even as adults. Today, the nucleus of the family is not always in a single town or city; family members may be separated by great distances. This societal restructuring is taking place in parallel fashion in Ukraine. But the responsibility of taking care of parents and the elderly is ingrained in us. With this in mind, we have developed plans to seek out and help elderly UNWLA members here in the United States and are also putting into action a new Social Welfare Program in Ukraine, whereby we will be providing assistance to carefully selected nursing homes in various cities. By the time you receive this issue of *Our Life*, each Regional Council will have received a bulletin from our Social Welfare Program Chairwoman Iryna Rudyk, pairing a particular nursing home with each Regional Council. Details of this ambitious project will also be clearly laid out, with the ultimate goal being to have the action in motion by early October.

This summer, I am planning to attend the World Federation of Ukrainian Women's Organizations' annual meeting in Lviv, Ukraine (August 18-19) as well as the World Congress of Ukrainians' annual meeting (August 20-21). Both will be a wonderful opportunity to understand the dynamics of the entire Ukrainian diaspora and to gauge where Ukrainian Americans stand in relation to Ukrainian communities around the world. I will be reporting on these meetings in the fall issues of *Our Life*.

Wishing all of our readers a rejuvenating and reinvigorating summer.

Marianna Zajac, President

Our Life Cover

Halyna Markiw informs us that her artistic life began in 1962 when her husband Bohdan discovered her talent for drawing. With his encouragement, she began taking private painting lessons. Eager to learn, Halyna continued her art studies; in 1964, she was invited to exhibit her work at the Ukrainian Artists Association in New York. Further studies followed at a professional art school in New Haven Connecticut, where she mastered new techniques in oil painting, pastels, and watercolor.

In 1965, she began to participate in a number of local group exhibitions in New Haven, Hartford, Grahda in Hunter, and numerous other venues. Her work was also featured in individual exhibits at the University of New Haven, Tolland Arts Center, the Bank of Hartford in Colchester, and in Ukrainian galleries: Ksenia in Hunter, Soyuzivka, the Heritage Center in New Haven, and others.

Halyna's commissioned work includes "Holy Tomb" and "Hutsul Church" for the church and parish home in Colchester and "Easter Pysanky" for St. Michael's Church in New Haven. She donated "Sunflowers," the work featured on this month's cover of *Our Life* as a lottery prize for the Ukrainian Museum in New York.

The artist's subject matter ranges from portraits to landscapes to still-life and frequently features subtexts and themes, such as the four seasons and the power of nature. Her beautiful flowers, in particular sunflowers, are appreciated by many and are proudly displayed in the homes of Ukrainian and American art collectors.

Artist Halyna Markiw is a member of UNWLA Branch 108. She has served as branch president several times.

The Ukrainian Male's DNA: The GAZDA Gene at Work

by DMZ

Our house and home of thirty-five years was built at the time when America was driving long and wide gas guzzlers, thus our two car garage is quite large and even has open rafters for additional storage. The garage is my husband's domain. He does not keep cars in it, however. Just everything else.

One corner of the garage is full of car parts—every car we have ever owned (and there have been many) is represented. There is a wall of assorted rope and string of every conceivable length and thickness, some dating back to the long defunct old Sears & Roebuck Pick-up Warehouse in Philadelphia. There is also a large collection of green broomsticks. These date back to my father who would collect the broomsticks on trash day in his old city neighborhood, paint them green, and give them to my husband to support tomato plants. My husband, who has been using wire frames to

support the tomato plants, keeps the broom sticks out of affection for my father.

The garage also houses an assortment of wooden and metal ladders, ranging from three steps to thirty feet. Almost everyone in the neighborhood has borrowed each of these at some time or other. There are also plenty of tools—hand tools and power tools, garden tools and cleaning tools . . . after all, "the difference between man and ape is the ability to use tools." There are pieces of plasterboard, plywood, lumber, glass, Plexiglas, Formica, and old carpets. These "pieces" stand against the wall like a giant patchwork quilt, testifying to the color of our first kitchen counters, our wall paneling in the old family room, and all the old floor covering we once had.

High in the rafters of the garage are the family heirlooms. Our first table and chairs (a wedding present from my father-in-law), hardwood

and canvas cots the kids took to Plast camp, our very first Wildwood beach umbrella, our son's first tricycle with the bent wheel (I ran over it with a car), and some lace-up ski boots my husband and I used many moons ago. Oh yes, let's not forget the airline travel bag collection (I sometimes wonder how much I could get for a Pan Am bag on e-Bay or at a garage sale these days).

And that pretty much takes care of the walls and the rafters. Most of the rest of the garage space is taken up by gardening equipment because gardening is my husband's number one hobby. It is a blessing that the collection of flower pots is stackable—if all those pots were put side by side, we'd have a flower pot ring that could encircle the planet. The collection grows every year. As people plant flowers at gravesites in South Bound Brook, my husband takes the discarded pots and "recycles" them. To fill this multitude of pots, there are stacks and stacks of potting soil . . . "for we are the children of the black earth."

Two other items in our garage are worthy of mention—the most practical and the weirdest. Both were part of a pile or block of items my husband got at an auction. The practical item is a box of four dozen Tote men's galoshes. We've given some of these to all male family members and friends. The mailman gets a pair every Christmas. The weird item is a carton of snail traps, made in China, and good only for trapping snails—somehow my husband has never gotten around to using them.

The garage has one more interesting feature—it is equipped with an old stereo system, which adds to the ambience. The music helps the plants grow. If we had a cow, she would probably produce more milk.

For years, I have wondered about why the garage is such a mess. My husband is a responsible man—he's meticulous about his personal appearance, has excellent managerial skills and a great talent for business, so what gives? Then I remember my father-in-law. He lived in a city row house with no garage, but he had a cellar that looked exactly like our garage. And then I think of my own father, who lived in an apartment most of his life. He had no garage and no cellar, but I recall a closet that matched my husband's garage and my father-in-

law's cellar perfectly—always stuffed with absolutely useless junk.

This musing led me to peek into my friends' garages and sheds. I even took a look under some porches. And thus I made the following observation: The garages and sheds of my American neighbors are very clean, usually containing only a car and a garden hose. The garages of those of German extraction generally contain various domestic implements but these are sorted and stored in meticulous order. An Asian friend has actually carpeted his garage, installing a plastic pad for the car, which shares the space with the wife's sewing machine.

These contrasts brought me to a deep consideration of Sociology I & II. "Human societies or ethnic groups definitely develop characteristic patterns of behavior very much related to their means of livelihood." Agrarian societies cherish implements and tools that aid them in tilling the soil. And because Ukraine has been an agrarian society for eons, I believe the Ukrainian male DNA carries a gene that reflects this. I call this the GAZDA gene (keep in mind that the word "gazda" means owner, master of the house, king of the castle Ukrainian style). Centuries ago, the gene had a very specific function—making the male adaptable for a domesticated and agrarian existence and ensuring self-reliance. Having been transferred from the pastoral setting of his ancestors to the urban setting of an industrialized country, however, the Ukrainian male retained the GAZDA gene, a hypothesis that is confirmed by his need to have a special nook for hoarding anything and everything that provides a feeling of domestic self-reliance and even immortality.

My husband, my father, and my father-in-law all have or had the gene and were all biologically programmed to gather and save, to store and maintain all that is (or may one day be) necessary to ensure survival—just in case the Tatars return or we are confronted by some other Chorna Hodyna (Dark Hour). And the conclusion here is that I cannot make him clean the garage because the GAZDA gene is too powerful to argue with.

But I have drawn another conclusion from all this, one that somehow reminds me of a nursery rhyme . . . "rakes and pails and pumpkin seed trails . . . that's what Ukie boys are made of."

UNWLA Web News

The UNWLA website, located on the Internet at www.unwla.org, is an excellent tool that allows us to keep the public and UNWLA members informed about our organization and its activities. We invite all UNWLA Branches and Regional Councils to advertise activities, events, and news by posting the data on the website. Please submit your activity calendars and any information that you want to share with the public to the UNWLA Website Committee for review and posting. If possible, please send submissions in Ukrainian and English.

Email material to cyawebmaster@UNWLA.org or send by mail to: Zoriana Haftkowycz, 761 W. Foothill Rd., Bridgewater, NJ 08807. For questions or additional information, please call Webmaster Zoriana Haftkowycz at 908-231-9158.

“Our Life” Flashback

As *OL* celebrates its 65th anniversary, it's interesting to look back at issues of decades past—for ideas, for comparative analyses, and sometimes purely for fun. A previous column on this theme appeared in March of this year and focused on a single issue from 1979. This month's focus is a bit broader and explores several of the summer issues published during the 1950s and 1960s.

These were the “bad old days” when Ukraine was still part of the Soviet Union, and many of the articles (in both languages) reflect the geopolitical realities and problems of the times as well as tragedies of earlier decades. The July 1953 issue, for example, includes an article entitled “8 Years of Imprisonment for 8 Corncobs,” a tragic saga of a family that refused to join a collective farm in Zaporizhia and, more specifically, the story of a mother sentenced to a penal camp in Mariupol for gathering corncobs with which to feed her hungry family.

In the same issue, we find an article about the Ukrainian woman educator, a wide-ranging profile of women of the 1800s and 1900s determined to teach Ukrainian children history, geography, literature, and other subjects in the Ukrainian language, often covertly and at their own peril. The article describes the work of two sisters who ran a kindergarten in their apartment living room, the efforts of women in Eastern Ukraine who taught during the maelstrom of the Bolshevik Revolution, and the determination of those in Western Ukraine who taught despite the numerous constraints im-

posed by Polish occupation. The article goes on to describe, albeit peripherally, the endeavors of Ukrainian teachers working in displaced persons camps in Austria and Germany. One reads and marvels.

In the July 1956 issue, there is an article about the 500 martyrs of Kingir—women crushed under Soviet tanks in one of the infamous labor camps. There is a brief and fascinating sidebar about a joint pastoral letter from the Catholic Bishops of England condemning the persecution of the church in Soviet Ukraine.

A few pages later, we discover an article about Lesia Petliura, the daughter of the man who was supreme commander of the army of the Ukrainian National Republic and later served as the president of the short-lived republic. It is an arresting story of a child raised in turbulent circumstances, shuttled from one hiding place to another in Kyiv, Vienna, and Geneva. We read further and see a child devastated by the assassination of a beloved father and tormented by mean-spirited classmates who had heard from their Russophile parents that Petliura was a murderous bandit and worse. The account continues with further travails—tuberculosis, abject poverty, isolation, and death. The author describes in some detail the grief-stricken mother who is forced to bury her only child in the Pyrenees—in the private burial plot of a generous French family. The gravesite service was performed by a Basque Catholic priest, himself a fugitive from Spanish authorities. Compelling reading that serves

as a reminder that history is populated not only by statesmen and warriors but by real people whose lives intersect with those we read about in biographies and textbooks.

The old issues, however, are not solely focused on Ukraine's manifold tragedies. Many are filled with short and interesting stories that reflect life in the diaspora, items about the UNWLA leaders whose legacy we have inherited, and interesting tidbits about the history of our magazine. Some of these are entertaining as well as enlightening. One short item in the 1958 issue welcomes then UNWLA President Olena Lototsky home from an extended ("a few months") visit to Europe, part of which was devoted to inspecting Ukrainian kindergartens in Germany supported by the UNWLA Mother and Child Fund. In the 1959 summer issue, there is a congratulatory message from the UNWLA Executive to I. Rozankowsky for earning a master's degree in library science. The 1961 issue includes a large photo of the Junior Volleyball Team from Philadelphia, accompanied by a very short write-up in which we are informed that this team had won a UNWLA-sponsored award in 1960. But although we learn that the team lost this award to another in 1961, we are left wondering "Well, who won?"

The July 1959 issue includes an article by Alexandra Riznyk, a description of her experiences at her very first ever UNWLA convention. The article is upbeat and positive, but the author injects a question that continues to echo as a topic for debate fifty years later. "What about American-born Soyuzianky? . . . The wonderful articles in *Our Life* are lost to these members because of their lack of knowledge of the Ukrainian language." A letter published in 1962 brings up a different question about the content of *Our Life*. Written by a Soyuzianka from Chicago, it explains, "My 11-year old daughter is too old to enjoy the children's pages but there is nothing in *Our Life* to interest young girls and teenagers."

The same issue mentions a UNWLA-sponsored contest aimed at getting new subscribers for the magazine. The winner for the month, Maria Wolynetz of Branch 29, had mustered up five. The prize was a free subscription or \$5 worth of books published by the UNWLA.

International news about Ukrainian women appears now and again. The 1965 issue sports a large photograph and a short article about the

Ukrainian Women's Association of France; the 1962 issue includes an article about a Ukrainian women's organization in Leicester, England, which had held a contest for embroidered clothing for children. The article is illustrated with a photo of the first prize winners—two cute kids (Natalie and Helen) in white silk dresses with embroidered hemlines. One can't help wondering where they are and what they are doing 37 years later.

Our Life's international connection offers other interesting oddities. The front inside cover of 1960 lists the price for annual subscriptions in currency that no longer exists and denominations that are almost painfully amusing: \$4 in the United States, 1¼ pound sterling in England, 2 pounds sterling in Australia, and 900 francs in France.

Press Fund acknowledgments are also fun to peruse. The total for July 1955 was \$29.50. The total for July 1958 was \$42. In July 1959, no doubt because the magazine was celebrating its 15th anniversary, the total leapt to a whopping \$670.

Our Life of yore, like our current issues, also featured articles and reports from Regional Councils and branches. And so I ended my excursion into the past by reading two articles from Philadelphia's Branch 43, the branch my mother once belonged to (before she joined Philadelphia's Branch 90). The first of these, in the 1961 July issue, is a cut and dry report about the annual meeting and elections, subcategorized with bold headings that very officially announce the date of the meeting, the person opening the meeting, those presiding over the meeting, the person reading the minutes of the meeting, the reports of individual board members, reports of branch activities, report of the auditing commissions, and a list of the new board members. End story.

The Branch 43 article of the following July (1962) was much more entertaining, an engaging piece about an excursion to New York City with wonderful descriptions of adventures at sites of interest. You read and imagine these women, all elegantly coiffed and garbed in suits and pillbox hats and gloves (of course), visiting the UN and wondering if one of the flags flying outside will ever be the blue and yellow of Ukraine. Then you see them chattering amiably as they enjoy the ferry ride to Lady Liberty, bravely maneuvering the steps of the Empire State Building in high heels, and politely applauding the acrobatic kicks of the Rockettes. And then you smile.

—TSC

GETTING AWAY FROM IT ALL

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

It starts gradually. The daylight hours increase, the wardrobe begins to change, and unknowingly, the mood and disposition shift into a relaxed mode. Summer is here—that wonderful season where things, no matter what, just seem to be much better. You think, “If only I could bottle this.” Well, let's get those Mason jars ready.

Start by understanding the changes you are experiencing. What exactly is going on? Worries are still a part of life, but the summer mindset and environment somehow make them less burdensome. The longer day and exposure to the sunlight all contribute to a more positive outlook on things. The days are now filled with outdoor activities—gardening, sports, walks—and these simple pleasures are mental “getaways” even if they happen close to home.

Vacations away from home are even better because they provide a much needed physical and mental break from the daily routine. Even air travel, which today seems to be filled with anguish and obstacles, can be a positive experiences. At high altitudes, staring out at the emptiness, I sometimes feel like I’m rising above the everyday cares and troubles that are left behind on the ground. It is a very healthy mental exercise, and it always pre-disposes me favorably to the early stages of a trip.

When the plane lands, I glimpse and feel the sensations I shall be discovering. These experiences and observations are invitations to unburden myself during an external and especially internal voyage.

Few things worth having in this world come easy. Everything has its price, and the proof is in the pursuit of happiness and peace of mind. What does it take to maintain “that summer feeling” as part of a lifelong commitment to happiness? Probably first and foremost is recognizing that good health is the foundation for a good life, that regardless of one's work routine and personal life stressors, we must all set aside time for a healthy lifestyle and time for fun. I’ve learned this lesson from patients who tell me, “If I had to do it over, I would have traveled, spent more time with my family, smelled more roses.”

The take home message of getting away from it all is to make the mindset last by making a commitment to smell those roses even after summer is long gone. Take time this precious summer to get some R & R and to make a commitment to change old habits. Bottle that summer feeling in your mental and emotional Mason jars, and draw on it often to create a new lifestyle that persists till next summer.

Some Reflections on Walking

Walking can increase your lifespan. It enables you at 85 years old to spend an additional 5 months in a nursing home at \$7,000 per month.

My grandpa started walking five miles a day when he was 60.

Now he's 97 years old, and we don't know where he is.

I have to walk early in the morning, before my brain figures out what I'm doing.

I like long walks, especially when they are taken by people who annoy me.

The Real Age and Weight Connection

We all get heavier as we get older, because there's a lot more information in our heads.

That's my story and I'm sticking to it.

1		2		3		4		5		6		7		8
						9								
10								11						
						12	13							
14					15				16		17			
				18										
19	20		21							22		23		
			24					25						
26		27					28				29	30		31
				32										
33											34			
				35		36		37		38				
39								40						
						41								
42								43						

Горизонтально:

1. Героїня Визвольних змагань в часи Першої світової війни, хорунжа Українських Січових Стрільців.
5. Розповідь від однієї особи.
9. Слався по-латині. («...Марія»).
10. Моряк, що працює під водою.
11. Обласний центр в Україні.
12. «Циганка ...».
14. Військо за часів Княжої доби.
17. Велика травоїдна тварина.
18. Держава в Європі.
19. Давньоєгипетський бог.
22. Українська молодіжна партія.
24. Вогненна маса, що виливається з діючого вулкана.
25. Спокій.
26. Столиця європейської держави
29. Земноводна тварина.
32. Велика спортивна споруда.
33. Частина вікна.
34. Найрідніша людина.
36. Добровільний даток.
39. Військовий прапор.
40. Святкові, тематичні сходи.
41. Дерево, що дало назву частині України.
42. Окис на поверхні металу.
43. Жінка, що веде строгий спосіб життя.

Вертикально:

1. Найвища вершина Українських Карпат.
2. Всі народи світу.
3. Частина обличчя.
4. Зелений «острів» пустині.
5. Границя між ланами.
6. Музичний знак.
7. Ріка в Африці
8. Українська художниця, шестидесятниця.
13. Велика глиняна посудина.
15. Запорожці так називали горілку.
16. Людина на протилежній стороні землі.
20. Частина суші, висунута в море.
21. Невідомий літаючий об'єкт.
22. Хлопчик при королівській особі.
23. Невільник.
26. Екс-міністр закордонних справ України, якого «згризли» проросійські депутати Верховної Ради.
27. Церковний світильник.
28. Ріка Одер в Польщі.
30. Віршована форма.
31. Штат в Америці.
35. Спортивне взуття.
36. День і ніч.
37. Водна артерія.
38. Рана від вогню

Відповіді на стор. 31

ВЕБСАЙТ СУА

Подаю до Вашого відома, що Союз Українок Америки має новий вебсайт, на якому Ви можете подати оголошення про збори, повідомити про події Вашого Відділу чи Округи, ознайомити інших із своїми програмами. Адреса вебсайту СУА: www.unwla.org. Не забудьте, що вебсайт СУА – це добрий спосіб інформувати світ, в тому числі членок Союзу Українок Америки про нашу організацію, про наші програми і події. Чим більше світ про нас знатиме, тим краще.

Прошу пересилати свої оголошення та інформацію до Комітету вебсайту СУА, який перегляне Ваше повідомлення і помістить його на нашому вебсайті. Прошу подавати інформацію українською і англійською мовами і висилати їх або на e-mail адресу: cuawebmaster@UNWLA.org, або: Zoriana Haftkowycz 761 W. Foothill Rd. Bridgewater, NJ 08807. Тел. 908-231-9158.

Виставка мистецьких творів Ірени Гомотюк-Зелик у Філадельфії

На порозі 30-літнього ювілею 67-ий Відділ СУА ім. Мілени Рудницької, Округа Філадельфія, підкреслив ціль свого існування виставкою картин визначної мисткині Ірени Гомотюк-Зелик.

Наш Відділ був створений у 1979 році з ініціативи Ірени Кушнір і ентузіязму кількох жінок з метою дбати про фінансову допомогу для Українського Музею в Нью Йорку, який робив в той час перші несміливі кроки свого існування, але вже мав імпозантні пляни на майбутній успіх. Відділ влаштовував щорічні виставки і продажі мистецьких творів під назвою „Тиждень Музею”, даючи можливість

громаді оглядати творчі надбання наших мистців, відсвіжити пам'ять про потреби Музею і пригадати, яку вагому роль має число членів, та заохотити ними стати, бо це дає підставу одержати гранти від міста, від штату, або від підприємств чи організацій.

На передсвяточну виставку 67-го Відділу СУА мисткиня доручила 50 картин. Розвішані в Українському Освітньо-Культурному Центрі, Дженкінтаун, в галерії ім. Олександра Черника, вони приваблювали гостей, які, незважаючи на холод, дощ, вітер і ще однієї виставки, що відбувалася в центрі міста, чисельно прибули до нас.

Після урочистого відкриття виставки Іреною Бурачковською, головою Відділу, заслужений артист України Ростислав Василенко зворушливо продеклямував поему Володимира Сосюри „Тарас Трясило”. Потім розвеселив публіку двома гуморесками, а піяністка Леся Івахів виконала кілька фортепіяних творів. Виступ маестро Василенка, гарна музика, краса картин, смачні страви і напитки створили приємну товариську атмосферу.

Зі словом про мисткиню виступила Рося Гарасимович. Вона прикувала увагу присутніх своїм драматичним описом кількох епізодів із життя мисткині і тим зуміла наблизити її всім як людину з особливим талантом і ще ближче пізнати її, бо вона, хоч і не чужа філядельфійцям, то вже минуло багато літ, як була студенткою Манор Коледжу Сестер Василянок, де, як сказала Рося, „Сестра Богданна, викладач біології, під час праці в лабораторії зауважила в Ірени серйозний талант до медичних рисунків і запропонувала їй подати їх до медичних журналів, але Ірена вибрала інший шлях”.

В її юній душі пробудився неспокій мистця, а щоб своє негасиме бажання – образно виявляти любов до всього прекрасного на цій землі – інтенсивно вивчала мистецтво в університеті Конектікуту. Там і звернула на себе світ мистецтва. Численні запрошення на особисті і спільні виставки приходили тоді з багатьох міст не лише США, але й Канади.

Горді успіхом колишньої учениці, Сестри Василянки влаштували їй виставку десь двадцять літ тому, і вже тоді вона притягала глядача поетичною силою своїх картин. Багатьох вони так захопили, що й до сьогодні милують очі власника не в одній українській хаті околиць Філядельфії.

Особливо цікаво було почути від Росі про період творчого розквіту мисткині, почути,

що по закінченні вищих студій наполегливо старалася опанувати техніку, яку поступово вдосконалювала з допомогою успішних мистців, головню Михайла Мороза, але незабаром переступила ограничене наслідування, виробила собі свій зрілий своєрідний стиль і поринула в царину унікальної творчості, якої ще ніхто нікого не навчив. І ось тут ціла галерія свідків творчої спроможності, що сягає мистецьких вершин і яскраво виявляє захоплення мисткині всім незбагнено прегарним у природі, що вона його оспівує на полотні, немов дякує Всевишньому за те чудо краси. Може саме тому мисткиня Слава Геруляк у своєму слові на виставці Ірени Гомотюк-Зелик в галерії СУА в Нью Йорку назвала її творчість „тихою молитвою”.

Цікаво було почути, що мисткиня залюбки мандрувала по Європі, щоб у багатьох музеях черпати натхнення від мистецьких скарбів світової слави. Вона тоді безупинно малювала, малювала, не випускаючи пензля з рук. Перебуваючи в Римі, плід її наполегливої праці високо оцінив Блаженніший Патріярх Кардинал Сліпий. Там не тільки прикрашають її картини стіни музею, їй запропоновано було допомогти кільком сестрам службницям здійснити мистецькі мрії. З ними працювала мисткиня три роки з великим задоволенням.

Опісля зі смачною перекускою на тарілці й напитком гості ходили від картини до картини, довго приглядалися і ділилися враженнями. Вже було пізно, як розійшлися. В суботу і неділю також не бракувало гостей. Одні прийшли, щоб купити картину, інші, бо не були на відкритті виставки в п'ятницю. Прийшли і членки 67-го Відділу СУА з надією ще раз побачитися з Панею Іреною та побажати їй Божих ласк, якнайміцнішого здоров'я і многих літ творчої праці.

Марія Комановська-Захаріясевиц

Загальні збори 67-го Відділу СУА ім. Мілени Рудницької, Округа Філадельфія

6 травня 2009 р. відбулися Загальні збори 67-го Відділу СУА. Округну Управу СУА репрезентувала Роксоляна Філіцінська, імпрезова референтка Округи Філадельфія. Ведуча зборів – Ліда Бук, секретар – Ляриса Заїка. Нову Управу Відділу вибрано в такому складі: Ірина Бучковська – голова, Дарія Федак – заступниця голови, Ліда Бук – секретар, Ляриса Заїка – скарбник і стипендійна референтка. Референтури: Марія Захаріясевиц – імпрезова і мистецько-музейна, Оксана Мандибур – організаційна, Дзвінка Захарчук – пресова, Іванна Луцишин – господарська, Роксоляна Гарасимович – архіваріус. Контрольна комісія: Оксана Мандибур, Вікторія Вакуловська. – Ліда Бук, секретар

З'ЇЗД СУА ОКРУГИ НЬО ЙОРК

Стоїть: Надія Савчук – голова Округи Нью Йорк. Сидять за столом: Маріянна Заяць – голова Союзу Українок Америки, Мотря Міляннич – президентка З'їзду, Галина Руденко – секретарка З'їзду. Світлина: Лаврентія Туркевич.

У неділю 3-го травня ц. р. при 203 Друга Авеню у Нью Йорку відбувся з'їзд СУА Округи Нью Йорк. Відкрила з'їзд Надія Савчук, голова Окружної Управи, привітавши всіх присутніх, зокрема голову Союзу Українок Америки Маріянну Заяць та членів Екзекутиви СУА. До президії з'їзду обрані: Мотря Міляннич – ведуча і Галина Руденко – секретар. Зареєструвалося 32 членки (делегати та голови Відділів), які уповноважили правосильність зборів. Проведено молитву СУА, яку зачитала Лаврентія Туркевич.

Із звітів голови Окружної Управи Н. Савчук і членок Управи присутні довідалися, що Нью Йоркська Округа СУА провела значну й різноманітну роботу у 2008 році. Голова Окружної Управи неодноразово репрезентувала Округу СУА на сесіях ООН з питань: „Статус жінки”, „Україна – США”, „Глобальна екологія і її проблеми” та інші. Цікаво проходили традиційні свята „День Героїнь”, „Засвічення ялинки”.

Відділи Округи влаштували тематичні вечори та мистецькі виставки. Велике число добровольців Округи постійно допомагають у праці Українського Музею Нью Йорку. Члени Округи взяли активну участь у відзначенні 75-ліття Голодомору 1932-33 років, коли Смолоскип прибув до Нью Йорку.

Велику фінансову допомогу Відділи СУА Округи Нью Йорк надали потерпілим від повені в Західній Україні влітку 2008 року.

Значну матеріальну допомогу надавали сиротинцям та будинкам перестарілих в Україні.

З виступу голови СУА М. Заяць присутні довідалися про працю і наміри поновленої редакційної колегії журналу „Наше Життя” і Головної Управи.

З'їзд обрав нову Окружну Управу у складі: голова Ярослава Геруляк (64-ий), заступник голови Арета Ворох (30-ий), протоколярна секретарка Люба Шатанська (83-ій), кореспондентка секретарка Лаврентія Туркевич (64-ий), скарбник Маріяна Лівша (125-ий).

Референтури: організаційна Олександра Барабаш (1-ий), культурно-освітня Лаврентія Туркевич (64-ий), виховна Еріка Слуцька (125-ий), пресова укр. Галина Руденко (64-ий), пресова англ. Володимира Біланюк (83-ій), суспільна опіка Лідія Семенюк (83-ій), мистецько-музейна Галина Грицик (83-ій), стипендійна Уляна Ганущак (83-ій), хорунжа Оксана Макарук (1-ий).

Контрольна комісія: Надія Савчук – голова (83-ій), Марія Лихач (1-ий), Анна Сафіян (83-ій) – членки, Анна Серант (1-ий), Марія Польна (127-ий) – заступниці.

Бувшій Голові Округи Н. Савчук голова СУА М. Заяць вручила грамоту від Головної Управи за довголітню працю в Окрузі; від Округи Нью Йорк Я. Геруляк вручила їй грамоту як Почесній Голові Округи. Приємною несподіван-

кою для пані Надії був подарунок від Округи – гарний гердан закуплений в Українському Музеї, який передала Анна Сафіян.

Пані Заяць привітала новообрану Голову Я. Геруляк і членів Управи і побажала успіхів у роботі.

Основним завданням з'їзд визначив провадити роботу, що сприятиме покращанню доброго імені України у світі, відстоюванню громадських прав та захисту жінок на Між-

народних форумах та в ООН, вихованню молодого покоління патріотів-українців, залученню нових членок до праці в Союзі Українок Америки.

Отож, побажаємо новообраній Окружній Управі СУА Нью Йорку натхнення, творчої наснаги, плідної праці на користь нашої Батьківщини.

*Галина Руденко, журналіст,
пресова референтка Округи.*

Тітки гумору

З КИМ ПОВЕДЕШСЯ, В ТОГО Й НАБЕРЕШСЯ

Відвідуючи час-від-часу відому союзянку, я часто захоплювався її фразеологічними викрутасами. Привітавшись, я інколи додавав:

- О, ви сьогодні чудово виглядаєте!

І у відповідь чув:

- То у вас з зором сьогодні кепсько.

Або чув таке у свою адресу:

- Ви є дуже унікальні, – і на моє здивоване німе запитання додавала: – Бо ви мене уникаєте.

А ще таке:

- Я знала, що ви є мудрий, але щоб аж так!

Набравшись чужої мудрости, як пес реп'яхів, я чекав можливості, щоб і собі щось мудре сказати, і така нагода трапилась. Вечеряємо якомсь в неділю з дружиною та її колежанкою у приємно збудженій атмосфері, бо вище згадані дами щойно повернулися з якогось великого зібрання і навперобій ділилися своїми враженнями. Колежанка з пафосом вигукнула:

- Так! Сьогодні ми мали плідний день!

Тут я таки встиг внести свої дві лепти в розмову:

- О, то вас там сьогодні ще й запліднили.

Гратулою!

Колежанка витріщила на мене очі, відкрила рота, впустивши з нього картоплину на обрус, а кохана дружина крізь стиснені зуби проговорила:

- Не звертай, Галю, на нього уваги, не даремно в нього таке прізвище дурнувате, то воно завжди щось ляпне або збреше.

Я знову, щоб повернути розмові веселішу ноту, у тиші, що тимчасово наступила, вибачливо пробурмотів:

- Але ж, серденько, я би наба-а-гато менше брехав, якби ти мене менше розпитувала.

Більше мені того вечора слова не надавали.

Дмитер Слутий.

* * *

Дружина чоловіка під час сварки:

- Я була глуха і сліпа, коли виходила за тебе заміж!

- От, бачиш, від яких хвороб я тебе зцілив, – відповідає чоловік.

* * *

- Чи є на світі така жінка, яка б добре говорила про свого чоловіка?

- Так, є. Та, котра розповідає про нього своєму другому чоловікові.

ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ 21-ГО ВІДДІЛУ СУА, БРУКЛІН, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

Сидять (зліва): Катруся Осадчук, Анастасія Чорній, Ірена Кордуба, Наталія Тихович (голова Відділу), Анастасія Теребецька, Катерина Кунька. Стоять: Розіта Поліщук, Марія Буліч, Текля Шайда, о. Іван Тихович – парох церкви Святого Духа, Оля Жируха, Мирослава Теребецька, Анна Макар. Відсутні: Марія Бартосевич, Галина Романюк, Софія Том.

Не кожний Відділ СУА може похвалитися своєю 79-літньою історією. Саме стільки років існує 21-ий Відділ СУА, який був створений у далекому 1930 році. Членками були в основному працюючі жінки, які мали родини, виховували дітей, займались домашнім господарством. В організації кожна з них відчувала, що знаходить не лише задоволення, але й працює для української громади і для України.

Теперішні членки горді і щасливі за славу історію свого Відділу, яка висвітлена в Конвенційних книжках СУА. За довголітню і віддану працю 21-ий Відділ нагороджувався грамотами СУА. З вдячністю згадуємо колишніх голів Відділу паню Зарицьку і паню Марію Михайлів, Почесну голову Відділу Емілію Ройовську, яка очолювала Відділ 22 роки. Недавно союзнянки влаштували проводи до Флориди довголітній членці Відділу Марії Рейнарович.

Тепер поруч з панями, які понад 40 років працюють у Відділі, є новоприбулі жінки з України, які підтримують і розвивають працю союзнянок. Молода голова Відділу Наталія Тихович організовує жінок на нові проекти СУА. Галина Романишин була делегатом XXVIII Конвенції СУА в 2008 році. Відділ виконує всі фінансові зобов'язання до Головної Управи і Округу СУА. Щорічно влаштовуються Різдвяні і Великодні базарі. Членки Відділу активно відгукнулися на заклик допомогти жертвам повені в Західній Україні. Висилаються пакунки сиротам і хворим. Відділ є меценатом Українського Музею в Нью Йорку.

Наш Відділ працює при церкві св. Духа в Брукліні. Запрошуємо загостити до нас і вступити в наші ряди. В приємній дружній атмосфері знайдете радість і задоволення.

Марія Буліч, скарбник 21-го Відділу СУА.

Одна дівчина говорить подрузі:

– Знаєш, чому я виходжу заміж за лікаря? Тому, що якщо я захворію, то він відразу ж мене вилікує.

– А я виходжу заміж за священника, – каже та, – якщо я згрішу, він відпустить мої гріхи.

UNWLA BRANCH 88 ELECTS NEW OFFICERS AND REVIEWS ACCOMPLISHMENTS

by Petrusia Sawchak

The annual meeting and elections of Philadelphia's Branch 88 was held on May 2, 2009. Halyna Keller, Branch 88 member, and Philadelphia Regional Council president, Christine Chomyn-Izak presided over the meeting. (Organized in 1938 the Philadelphia Regional Council of UNWLA is presently housed in the Ukrainian Educational and Cultural Center [UECC], and five of its 14 branches, which covers four states, hold meetings there.) During the meeting, the branch activities for the past three years were reviewed, elections held, and new plans formulated for the future.

Roksolana Luciw, one of the founding members of the branch when it was established some 20 years ago, was elected president of Branch 88, on May 2, 2009. She will continue the work of outgoing president, Christine Shwed, under whose dynamic leadership from 2006 through 2009, many exciting projects forged ahead.

Also elected to the Executive Committee were the following: Tetjana Artymyshyn-Danyliw (Vice President) Christine Shwed (Secretary), Olga Jakubowsky (Treasurer), Press Secretary, Petrusia Sawchak (Press Secretary), Renya Cehelska-Ciuk (Archivist) and Olena Karpinich (Liaison and Public Affairs and Membership).

Committee Chairwomen are as follows: Marijka Cyhan (Social Welfare); Chrystyna Prokopovych (Arts and Culture); Olga Basarab Kolodij

and Volodymyra Dukh (Programs); Marijka Cyhan and Nila Pawluk (Events); Marijka Cyhan, Ulana Prociuk, and Nila Pawluk (Nominating Committee); Halyna Keller and Larysa Stebly (Auditing Committee); and Petrusia Sawchak (Education).

Branch 88 engaged in a number of fundraising and cultural activities during the 2006–2009 period. Its fundraising activities included participation in the Lansdale International Festival and Christmas bazaars held at the UECC and several Ukrainian churches, featuring artifacts made by branch members, as well as the sale of Dvinka Hayda's award-winning children's book entitled *Little Angel's Journey* (written in English and illustrated with Ukrainian motifs). The monies raised from these endeavors were forwarded to UNWLA headquarters for various UNWLA "calls to action" and charitable funds. In addition, over \$1,000 was raised for a special campaign for the Chernobyl Fund.

In 2006, the branch presented a unique exhibit of straw mosaics, tapestries, batiks on silk, gouaches, and mixed media at the UECC, featuring the works of three generations of the Sayenko family from Ukraine. The event was held to benefit children in Ukraine. Master seminars were also conducted for students of Ukrainian Heritage School in the folk arts that were displayed.

The highlight of this past year was a special

exhibit of Ukrainian embroidery and seminar conducted by Branch 88 in conjunction with the Ukrainian Heritage Studies Center at Manor Junior College, whose director, Chrystyna Prokopovych, is also Branch 88's cultural chairwoman. The exhibit entitled "Ukrainian Embroidery-A Metamorphosis in Beauty and Function" was held at the UECC from March 20 to March 22. Seminar speakers explained the origins, symbolism, design patterns, and colors of embroideries from the past, while the artifacts displayed included traditional gems and future heirlooms created by artists today. Visual artist Sophia Lada, formerly of Philadelphia and now residing in Toronto, Canada, presented embroidered works created by her late mother, Marusia Lada Uhorczyk. The seminar speakers were Lubow Wolynets, Tania Diakiw O'Neil, and Olga Kolodij. The children from the Ukrainian Heritage

School also benefited from "hands-on" experiences with the presentations as an extension of their Saturday school program. The exhibit was partially funded by a grant from the Pennsylvania Council of the Arts. (A full report on the event was published in May 2009 issue of *Our Life*.)

During the meeting, members discussed the future goals of the Branch, which, in recent years, seems to have focused more and more on the preservation and cultivation of Ukrainian folk arts and sharing them with the American community.

The 24-member branch is also actively seeking more women to join this culturally dedicated group. Anyone interested in joining UNWLA Branch 88 is invited to contact any member of the branch or President Roksolana Luciw at 215-635-5109.

AN EVENING IN DETROIT

by Elizabeth Kuczer

Everyone who attended the "Evening of Entertainment" on Sunday, April 05, 2009, at the Ukrainian Cultural Center in Warren, MI will remember a delightful and well-coordinated variety show. Sponsored jointly by UNWLA Detroit's Scholarship Committee, Branch 76, and Branch 129, the program commenced with opening remarks by Mrs. Switlana Korduba, Regional Chair of the Scholarship Committee. Switlana explained that the foremost reason for organizing this community event was to raise funds for the UNWLA Scholarship Fund while providing guests with a unique and enjoyable evening.

The entertainment segment of the evening began with introductory remarks by Master of Ceremonies, Natalia Hewko, UNWLA Honorary Member and Detroit Regional Council Honorary President. Well-known for her witty and engaging style of keeping to a program agenda, Mrs. Hewko briefly outlined the traditional points of a keynote speech—that is, it must be well-researched, must have a strong impact, and must be long. Asking the audience to be patient with the inevitable lengthy speech to come, she invited keynote speaker Ihor Kozak to the podium. Mr. Kozak, contradicting the MC's description of the typical keynote speech,

surprised the crowd by reading a humoresque by author Stepan Heryliv—a "speech" serving as a vehicle to acknowledge everyone from distinguished guests to kitchen staff and all those in between! This unexpectedly amusing and short address was met with enthusiastic and appreciative applause! Mrs. Hewka then read several humorous poems by Pavlo Hlazovyj.

Musical entertainment followed with a performance by acclaimed young singer Olya Yalovenko who has delighted audience not only in Detroit but also in other cities in the United States and in her native Ukraine, where she currently resides. Accompanied on the piano by her mother, Halya Yalovenko, the soprano sang several songs, each eliciting a resounding "bravo" from her captivated audience.

In keeping with the variety show theme, the next performance was a presentation from Lesia Ukrainka's classic play *Lisova Pishnia*, directed by Ruslana Pronko, president of Branch 129 and Cultural Chair for Detroit Regional Council. Two local youngsters, Alina Ivaniv and Semen Ivanov, performed the roles of Mavka and Lukash. Beautiful costumes added to the professionalism of this production.

*Ruslana Pronko,
Nykola Stewart,
and Olya Yalovenko
performing a scene
from *Natalka Poltavka*
in America.*

Last, but not least, came the highly anticipated contemporary and humorous musical recreation of Ivan Kotliarevsky's famous play *Natalka Poltavka*, an interpretation written and produced by Mrs. Roma Dyhdalo and directed by Ruslana Pronko. Entitled *Natalka Poltavka in America*, the play centers on a modern dilemma facing a modern Natalka—bilingual summaries of the story were provided by Mrs. Dyhdalo (in Ukrainian) and Mrs. Hewko (in English). The play begins with Natalka (played by Olya Yalovenko) living in the United States on a student visa with her mother Horpyna Terpelykha (played by Ruslana Pronko). Natalka's fiancé Petro lives in Ukraine. Horpyna and Natalka purchase an automobile from used-car salesman/potential suitor/businessman Joe Vosnyj (played by Nykola Stewart). Joe is an older American Ukrainian gentleman who has an acceptable command of the Ukrainian language, albeit with an American accent. He is enamored with Natalka and wants to marry her. Horpyna becomes an avid matchmaker, believing that Joe will provide Natalka (and herself) with security. Enter doddering attorney Ivan Vybornyj (played by Wolodymyr Dyhdalo) who is familiar with the immigration status issues faced by Natalka and her mother and none too shy about

expressing his opinions on these and other matters.

Natalka's long-lost love and fiancé Petro (played by Vasyl Perec) unexpectedly arrives from Ukraine, throwing a wrench into the marriage arrangement concocted by Horpyna and abetted by attorney Ivan. Drama ensues when Natalka's mother decides she will marry Joe herself and asks for his hand in marriage. Joe's definitive "Sure!" evoked much laughter and enthusiastic applause from the audience.

The members of the Organizing Committee for this event included Myrosia Baranyk, Hanna Bilynska, Roma Dyhdalo, Natalka Hewko, Lida Kolodchin, Switlana Korduba, Ruslana Pronko, Marta Korol-Skalchuk, and Iryna Shumylo. The committee would like to thank everyone who participated in making this an evening to remember! A special acknowledgement must be accorded to members of all our immigration "waves" in the Detroit community who purchased tickets to supported this UNWLA endeavor. The event included a raffle featuring beautiful prizes contributed by Lida Kolodchin/EKO Gallery (pysanka), Olena Papiz (two embroidered dolls), and Iryna Shumylo (gerdan). Delicious refreshments were donated by UNWLA branches.

*Elizabeth Kuczer is English Press Chair of Detroit Regional Council and member of Branch 115. The English-language version of this article was partially translated from a Ukrainian-language article written by Vera Krywyj, Ukrainian Press Chair of the Detroit Regional Council and member of Branch 129. UNWLA members who attended the UNWLA Convention in Troy, Michigan, in May 2008 will recall that *Natalka Poltavka in America* was originally performed at a dinner program held at the Detroit's Ukrainian Cultural Center. In the convention version, the dialogue was tailored and personalized to accommodate a UNWLA audience—Natalka's long-lost love travels to America from Ukraine via a Fulbright Fellowship received with the assistance of UNWLA Honorary Member Martha Bohachevsky-Chomiak.*

Загальні збори 1-го Відділу СУА, Округа Нью Йорк

7 грудня 2008 р. відбулися Загальні збори 1-го Відділу СУА. Збори відкрила голова Відділу Марія Лихач і привітала всіх присутніх членок та голову Окружної Управи СУА Надію Савчук. На зборах вирішили далі активно працювати в справі приєднання нових членок, в тому числі і вільних членок СУА.

У зв'язку з існуючою економічною кризою членки Відділу постановили збільшити матеріальну допомогу для дітей-сиріт, старших осіб, які відчують нестатки в Україні, а також далі сприяти студентській молоді. Голова Окружної Управи СУА Нью Йорку у своєму виступі високо оцінила працю Відділу та побажала успішної праці та доброго здоров'я нововибраній Управі Відділу та всім членкам.

Управу Відділу на 2009 рік вибрали у такому складі: Марія Лихач – голова Відділу, Ганя Серант – заступниця голови, Оксана Макарук – протоколярна секретарка, Стефанія Семущак – кореспонденційна секретарка, Марія Маслович – скарбник.

Референтки: Дейнеко Оля – культосвітня, Костельник Оля і Сидор Марія – імпрезові, Вацик Соня і Ракуча Дарія – суспільної опіки, Кузишин Оля – пресова, Сусь Параня – стипендійна, Шуль Віра – мистецько-музейна, Токай Марта – організаційна. Господарча референтура: Лис Катруся – голова, Соловій Марія – заступниця, Сусь Параня, Серант Ганя, Савицька Марія – члени.

Контрольна комісія: Мачай Іванна – голова, Савицька Марія, Дейнеко Оля, Качунь Марія, Юрків Ганна – члени.

*Щиро вітаємо нову членку 1-го Відділу СУА Ганну Серафим!
Бажаємо їй міцного здоров'я, радості та плідної праці в наших рядах.*

Ольга Кузишин, пресова референтка

Діяльність референтури суспільної опіки 1-го Відділу СУА, Округа Нью Йорк

1-ий Відділ Союзу Українок Америки постійно надає матеріальну допомогу потребуючим в Україні. Референтки суспільної опіки наполегливо працюють в цьому напрямку. Ми маємо багато адресатів, яким потрібна допомога.

В 2008 році вислано 20 пачок в різні області України. Багато пачок вислано в Донецьку область. В самому місті Донецьку є дитячий сиротинець при церкві св. Михаїла, куди вислано одяг і посуд. До дитячого сиротинця міста Королець Тернопільської області, до школи-інтернату для дітей з церебральним паралічем м. Тернополя. Також висилались пачки до монастиря св. Герарда (Львівська обл.), монастиря св. Теодора Студита (Тернопільська обл.).

Ми вдячні союзнянкам Відділу, які особисто висилають пачки в Україну: Ліді Магун – 4 пачки, Ользі Гной, яка вже кілька років висилає пачки до бідних родин і до монастирів, Анні Серант, яка висилає щорічно 4-5 пачок потребуючим в Київську область.

В цьому році вже вислано 11 пачок, в тому числі від наших членок. Ольга Дейнеко – 4 пачки в Тернопільську обл., Соня Вацик – одну пачку, Ольга Гной – 2 пачки для бідної родини в Ів.-Франківську обл. 4 пачки вислано від 1-го Відділу СУА.

Щиро дякуємо всім жертводавцям.

*Соня Вацик і Дарія Рекуча,
референтки суспільної опіки 1-го Відділу СУА*

Олександра (Леся) Кіршак

Прощальне слово Дарії Дроздовської – секретарки СУА, під час Панахиди

Шановні: Родино, Союзянки, Приятелі і всі Присутні! Дозвольте мені від імени голови СУА Маріянни Заць, Екзекутиви, Головної Управи, Окружної Управи Нью Йорку та всіх членок СУА попрощатися з бл.п. Почесною членкою СУА Олександрою Кіршак, яка з Божої волі померла 21 березня 2009 р.

Кожний з нас приходять на світ з певним завданням, відомим тільки Всевишньому Творцеві. Сповнивши його, переступаємо межу вічності. Нам здається, що відходять несподівано. Глибока мудрість вчить нас: «На цьому світі маємо працювати так, якби ми мали вічно жити, а жити так, щоб кожної хвилини могли відійти». Цієї мудрості протягом усього свого життя дотримувалася Покійна.

Народилася Леся Кіршак 11 вересня 1920р. на Холмщині в малому містечку, в якому на 3,000 мешканців проживало біля 219 українських родин, котрі називали себе “тутешні”. Українську мову чула лише вдома і під церквою, до якої треба було ходити щонеділі 3 кілометри пішки.

Після закінчення народної школи батьки післали її до гімназії Сестер Василянок у Яворові на Львівщині, виправдовуючись перед сусідами, “що там дешевше”.

Яворів для 13-літньої дівчинки став іншим світом. Навчання у школі викладалося українською мовою. Щойно тоді Леся зрозуміла, чому батькам “було дешевше” післати її до

гімназії, віддаленої 350 кілометрів, а не до польської, віддаленої лише 15 кілометрів.

У 1939 р. закінчила чотирикласову гімназію. Подальше навчання перервала війна. Після відкриття гімназії в Холмі продовжила навчання. В 1941р. в Яворові було відкрито Учительський Семінар з однорічною матуральною клясою. Леся знову повертається до Яворова, де у 1942 р. здає матуру. Опісля вчителювала на Холмщині до 1944 року. Під час воєнного лихоліття покинула Холмщину і перебувала в таборах для переселених осіб в Німеччині.

До Нью Йорку приїхала у 1948 р. в час масового переїзду українців до Америки. У 1965 р. поселилася в Бронксі і там вступила до 82-го Відділу СУА, в якому займала різні пости – імпрезова реф., протоколярна секретарка, виховна реф., заступниця голови і голова. В Окружній Управі – виховна референтка. 1966-1968 рр. – протоколярна секретарка, 1970 р. – заступниця голови, а від жовтня 1971 по 1974 рр. – голова Окружної Управи СУА Нью Йорку. Вдруге головою Округу в 1977-1978 рр. В 1978-1981 роках і від 1984 по 1990 рік займала пост скарбника в Екзекутиві СУА, а від 1996 року втретє очолює Округу Н. Й. Була активною в організації майже 45 років і працювала до останнього дня життя.

Пані Леся була головою Конвенційного Комітету 17-ої і 20-ої Конвенцій СУА. Цікаво пригадати, що вперше на 17-й Конвенції СУА з ініціативи Пані Лесі і з допомогою її сина Ореста було виготовлено “Дерево Життя”, яке стало символом відкриття Конвенцій СУА, коли кожна голова Округу на одній із 9-ти галузок, які символізують кількість Округу СУА, запалює свічку, що свідчить про початок Конвенції.

За віддану працю в нашій організації на Конвенції СУА було надано їй найвище звання – Почесна членка СУА.

Одночасно з виконанням родинних обов’язків і праці в СУА працювала в Федеральній Кредитивній Кооперативі “Самопоміч” в Нью Йорку, учителювала в школах українознавства в Гемстет, Н.Й., Пассейку, Н.Дж. і в школі при церкві св. Покрови в Бронксі. Важко перечислити усі справи, якими вона цікавилася і займалася.

Глибоко віруюча, сильна духом, тактовна, доброзичлива, скромна, обов’язкова, працюю-

вита, принципова, уважна до новоприбулих, щира, вимоглива до себе і до інших.

Покійна була дуже доброю співрозмовницею, вмiла цікаво оповiдати про своє життя, а також про діячiв нашого громадського життя тут, в Америцi, i нашу діяспорну богему, бо її мужем був визначний поет i перекладач Вадим Лесич, автор численних збiрок поезiй. В їхньому домі бували наші еміграційні поети, письменники i велися цікаві розмови. Після смерті мужа не зламалася, продовжувала бути активною.

Виховали двох синiв, Iгоря i Ореста. Тiшилася родинами своїх дiтей, внуками i правнуками. Як бачимо, Панi Леся прожила гарне змістовне життя, яке може бути взірцем наслідування для молодих поколінь союзнок. Пам'ять про Паню Лесю залишиться в наших серцях до кінця життя, бо була вона особливою

людиною, яка не жила тільки для себе, а творила добро для інших людей, яких безмежно любила.

Прощайте, дорога Панi Лесю! Союз Українок Америки довго відчуватиме втрату Вашої особи. Нехай ця китиця квітів, яку ми склали біля Вашої домовини, сплететься у вінок пам'яті про Вас у серцях всiх, хто мав нагоду Вас знати.

Нехай гостинна американська земля буде для Вас легкою. Вічна Вам, Панi Лесю, пам'ять!

Синам Оресту та Iгоревi з дружиною Елеонорою та їхнім донькам Катрусi i Христi з чоловіками i дiтьми, а також сестрi Вірі висловлюємо наші глибокі співчуття.

ЗБЕРЕЖЕМО ЖУРНАЛ «НАШЕ ЖИТТЯ»

500 дол. 75-ий Відділ США з доходу від "Art Event," 300 дол. 65-ий Відділ США, 60 дол. Анна Забродська, по 25 дол. Ольга Гишак, Оксана Станко, Zina Michajliczenko.

З нагоди 85-ліття дорогої приятельки Іванни Мартинець, Почесної членки США: Іванна Головата, Марія Дорожинська, Стефа Шандра, Лідія Козак, Іванна Ратич, Софія Барусевич, Галя Янчишин. Разом 140 дол.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Василя Груника**, чоловіка членки 45-го Відділу США Джоєни Груник: 50 дол. 45-ий Відділ США, Ірена і Павло Джулі; 30 дол. Стефанія і Ігор Король; 20 дол. Ліда і Євген Михалович; 15 дол. Тамара і Корнель Івасюк, Зеня і Олександр Серафим; 10 дол. Валентина Мушинська, Ірина і Мирослав Прийма, Віра і Ярослав Кривий, Дарія Конюх, Леся Лятишевська; 5 дол. Марта Шехович. Разом 235 дол. Дружині Джоєни і її родині складаємо щире співчуття. Разом 235 дол. Стефанія Король, голова 45-го Відділу США.

В пам'ять **бл. п. Галини Мирошніченко-Кузьма і Олександри Киршак**, 100 дол. Анiзiя Гiль, 100 дол. склала Анна Рак, член 83-го Відділу США.

У світлу пам'ять **бл. п. Зеновiї Воробич**, 20 дол. Тома Липовий, Марія Кульчицька Семанишин; колишньої довголітньої заступниці голови 28-го Відділу США, Надія Бігун.

In memory of Maria Zobniw. \$450 from Seton Catholic Central High School Class of 1991, \$200 from Chervona Kalyna, \$150 from Chrystyna Prytula Kuzmowych, \$50 from Lydia and Lubomyr Jachnycky, \$50 from Adriana Helbig, \$50 from Olha Czmola, \$50 from James and Sandra Koenig, \$25 from James and Brenda Greenfield.

Щиро дякуємо!

Від редакції. Просимо авторів присилати статті до 15 числа місяця, щоб помістити їх в наступному числі журналу. Це особливо стосується сезонних матеріалів. **Обов'язково подавати номер телефону автора**, щоб редакція мала змогу звернутися в разі потреби. Ласкаво просимо не посилати ту саму статтю в тій самій мові та однакові фотографії рiвночасно до рiзних часописiв (в тому числі до журналу «Наше Життя»).

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2009

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Лідії Крушельницької датки склали по 250 дол. д-р Христина Сливоцька, Марія Шуст; 200 дол. Олег і Христина Данилюки; по 100 дол. Микола Галів, Володимир і Анна Рак, Володимир Процик, Петро Хома; 70 дол. Оксана Луцька; по 50 дол. Володимир і Анна Саф'ян, Христина Каратницька, Володимир і Богданна Слижі.

На Тривалий Фонд 67-го Відділу США складаю 100 дол. Ростислав Василенко.

На Тривалий Фонд ім. Нестора і Марти Терлецьких складаю 50 дол. Звенислава Брикович.

ДАТКИ

6,615.48 дол. зі спадку Данила Степаненка; **5,000** дол. Юліан і Марія Бачинські; **2,000** дол. д-р Володимир і Анна Рак; по **1,000** дол. д-р Іванна Ратич, Андрій і Таня Савиські; по **500** дол. Борис Галаган, Євген Змий (Pfizer Foundation); **400** дол. Анна Малюца; **300** дол. Марія Лавро; по **250** дол. Іванна Шкарупа, проф. Володимир Петришин, Олег і Оксана Лопатинські, Юрій і Марія Штогрини, Олег Голинський, Владика Василь Лостен; по **200** дол. Роман і Анна Байлаки; по **150** дол. Анна Максимович, Марія Тершаковець; по **125** дол. Євгенія Івашків, Петро і Ілона Шиприкевичі, Володимир і Анна Саф'ян, Олена Паславська, Галина Федорів, Марія Крамаренко, д-р Юрій і Марта Сай; по **100** дол. д-р Осип Данко, Богдан і Христина Кульчицькі, Петро і Ольга Кулиничі, Олександр і Марія Крички, д-р Олександр Стрільбицький, International Women's Organization/GCIV, Теодозій і Ольга Зазулі, 89-ий Відділ США, Марта Рудик, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Богдан і Оріся Гермак; по **70** дол. Нестор і Аніса Шуст, Hermann & Doris Borst; по **50** дол. Люба Дубно, Франко Серафим, Микола Мілянчик, Левко Майстренко і Ніна Наливайко, Юрій Левицький, Анна Полевчак, Василь Сосьяк, Любомира Хома, Олександра Яцкевич, Лідія Кий, Helena Thomson, Юрій Олесницький, Ірена Цапар, Дарія Байко; по **35** дол. Іван і Зірка Филипчак, Меланія Кокорудз; **30** дол. Марія Слободян; по **25** дол. Оксана Трешньовська, д-р Лора Заїка, Василь і Маргарета Кіць, Марія Андрусак, Мирослава Мирошниченко, Мирон і Христина Корнага, Дарія Дикий, Олександра Юзенів, Іван Савчук, Люба Кінах, Люба Гурелечко (через 86-ий Відділ США), Зорянна Ключас, Стефан Садовий; по **20** дол. Danielle & Jessica Luszczyk, Богдан і Лідія Крамарчуки, Леся Гураль, Н. Н. (Discover Financial Services), Іван Підгірний, Олена Кокодинська; по 15 дол. Іванна Мачай, проф. Іван Лобай; по **10** дол. Євгенія Гардецька, Остап Винник, Paulette Nass, Dolores Graham, Ольга Цегельська; **5** дол. д-р Петро Грицак.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Христини Федун Леонард** складаю 200 дол. д-р Лариса Драган.

У пам'ять дорогої товаришки з шкільної лавки в Регензбурзі, **бл. п. Христі Федун-Леонард** складаємо 225 дол., а родині висловлюємо щирі співчуття. Дионізія Брочинська, Марія Томоруг, Оксана Пакуш.

У світлу пам'ять **бл. п. Христини Леонард** складаємо 100 дол. а родині висловлюємо найщиріші співчуття. Олександр і Лідія Пясецькі.

У пам'ять **бл. п. д-ра Тараса Шегедина** складаю 100 дол. Марта Салик Яцушко.

У пам'ять **бл. п. Юрія Оранського** складаю 50 дол. Марія Шуст.

У пам'ять **бл. п. Стефанії Сабат** складаємо 50 дол. Іван і Марія Тереля.

У пам'ять **бл. п. Павла Боднарєнка** складаю 25 дол. Катерина Кусценко.

In memory of Eugene Ivashkiw I am donating \$50. Roxanne Dew.

З НАГОДИ

З нагоди **59-ої річниці подружнього життя Анни і д-ра Володимира Рака** по 1,000 дол. склали д-р Ігор і Сусанна Рак та Андрій і Таїса Рак.

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ 2009

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Лідії Крушельницької датки склали 1,500 дол. Стефан і Володимира Сливоцькі; 1,000 дол. Аскольд і Роксоляна Лозинські; по 500 дол. Люба Вижницька, Адріан Каратницький, Роман і Надія Подоляки; 300 дол. Володимир і Ляриса Лисняки; по 200 дол. Олександр і Лідія Пясецькі, Богдан і Катя Кольцо, Ніна Ільницька, проф. Ярослав і Алла Лешки; по 100 дол. Ярослава Стасюк, Теодозій і Ольга Зазулі, Андрей Костів, Ярослав і Галина Оберішини, Steve & Mary Goshko, Michael Goshko, Володимир Одайник-Одесміт, Ярема і Христина Раковські, Татяна Демчук, Г. М. Матвишин, Юрій і Христина Ференцевичі, д-р Надія Кмета, Надія Подоляк, Тит і Софія Геврики, Мирослав і Надія Шміглі, Марта Данилюк, Любомир і Ляриса Зелики, Орест і Марта Кебало, Оксана Степанка, Ірена Каратницька, Богдан і Лідія Паславські, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Ярослав і Іванна Заяць, Уля Ільницька, Ярослав і Ірина Куровицькі, Ірена Копачинська Попович, Юрій і Аніса Мицаки, Юрій і Марія Штогрини; 75 дол. Марта Яцушко; по 50 дол. Олег і Людмила Грабовські, Іван Макар, Вікторія Сімотюк, Оксана Драган, Наталія Сонєвицька, Андрій і Христина Данилюки, Стефка

Назаркевич, Ігор і Наталія Раковські, Лідія Закревська, Уляна Кобзар, Богдан і Оксана Кузишини, Дарія Костів, Оксана Бабюк, Оксана Лобачевська; 40 дол. Юрій Микитин, Лідія Микитин, Адам і Марія Гапій; по 25 дол. Мирослав Грабовський і Наталія Гуга, Іван і Оксана Микитини, Стефан Шкафаровський, Володимир Корнага, Олександра Юзенів, Ростислав Василенко, Ольга Рудик; 10 дол. Орест і Святослава Менцінські.

На Тривалий Фонд ім. д-ра Нестора і Марти Терлецьких датки склали 1,000 дол. Ігор і Оленка Терлецькі; 400 дол. Ярослав і Катря Червоняки; 300 дол. Роман і Мотря Слоневські; по 200 дол. Лідія Яросевич, Ігор і Тамара Вітковицькі, Мирон і Ольга Гнатейки, Ярослав і Віра Криштальські; 150 дол. Нестор і Марта Базарки; по 100 дол. Ксеня Луц, Eugenia Osgood, Benjamin & Magdalene Palumbo, Jacqueline Palumbo, Роман і Уляна Рондяки, Ксеня Кузьмич, Тереса Бень, Peter Hill & Luba Garboczewski, Тиміш і Аня Гнатейки, Мирослав і Надія Шміглі, проф. Володимир Петришин, Steven Lann & Lagysa Kurylas; 75 дол. Анна Бойчук; по 50 дол. Олександр і Дада Слоневські, Ольга Курилас, Христия Соневицька, Богдан і Квітослава Пашини, Андрій і Леся Бігуни, Володимир і Богданна Слижі, Edwin Hartness Jr., Адріан Шепелявий; 40 дол. Н.Н.; 30 дол. Христина Громоцька.

На Меморіальний Фонд ім. д-ра Андрія і Татяни Тершаківців склали 100 дол. Юрій і Аніса Мицаки.

На Тривалий Фонд ім. Мирона і Ірини Руснаків 2,000 дол. склала Ірина Руснак.

На Тривалий Фонд ім. Івана Кріля склала 20 дол. Евдокія Кріль.

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко, Марії та Миколи Стисловичів 2,000 дол. склала Оксана Байко (IBM).

На Тривалий Фонд ім. Ореста і Лідії Білоусів 2,500 дол. склали Орест і Лідія Білоуси (IBM).

ДАТКИ

По 1,000 дол. Н. Н. (Exxon Mobil Foundation), Ада Кулик; 750 дол. Мирон Заяць (IBM); по 500 дол. 12-ий Відділ СУА, д-р Христина Дурбак, Богданна Титла; по 300 дол. Марія Лавро, Ярослав Бігун; по 250 дол. Іванна Шкарупа, проф. Володимир Петришин, Андрій Тершаковець (Merck Partnership for Giving), Ольга Ярух (R.U.S.A. Matching Gift Program), Ірена Кобзар; по 200 дол. 106-ий Відділ СУА, Володимир і Катря Воловодюки, Василь Никифорок, Мира Мандзюк, Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович (Johnson & Johnson); 175 дол. Dr. Lee & Alicia Cadu; по 100 дол. Dorothy McCormack, Ярослав і Марія Томоруги, Євген Смерека, Григорій і Маріянна Волошини, Jeanette Woloszyn, George & Dawn Bazarko, д-р Марко Мостович, Оріся Мішко, Стефан Феленчак, Богдан Турченко, Володимир Кизик, д-р Мирослав Сенкус, Ярослав і Калина Козаки, Ганна Жирук,

Ольга Сененко, Люба Фірчук, д-р Леонід і Оксана Мостовичі, Борис Галаган, Микола Мілянч, Володимир і Богданна Слижі, Аксель і Дарія Мерл, Богдан і Оксана Богословець, Dr. Walter & Zenovia Brovins, Татяна Оберишин, д-р Орест Веселий, д-р Ярослав і Надія Заліпські, Микола Галів, Євген і Наталія Змий, Олександр і Марія Крички, Ірена Гладка, Теодозій і Ольга Зазулі, д-р Павло Луців, Наталія Притула, William Malick, Ігор і Наталія Гавдяки, Анна Лукачик, Ярослав і Катря Червоняки, Богдан Одежинський, Юрій і Аніса Мицаки, А. Х. Косубала (IBM), Olga Bertch, Люба Спікула; 60 дол. Іван Скрипак, Patricia Shatynski (Merck Partnership for Giving); по 50 дол. Roy J. Davidson, Frances M. Stek, Софія Лонишин, Оля Ільків, Марта Рудик, Модест Артимів, Роман і Леся Борщ, Ева Крижанівська, Валентина Глух, Мілтон Сомкайло, Роман і Галина Гелетканичі, Ірена Пашенник, Pearl Dent, Богдан Марків, Іриней Прокопович, Тамара Сидорак, Ярослав Воловодюк, Орест і Любомира Чапельські, Ольга Городецька, Стефан Шарга, Анна Серант, Ростислав і Марта Богачевська Хом'як, Микола і Ольга Мельники, Христина Сміт, Андрій Жовнір, "Soloveiko" Ukrainian Gift Shop, Марта Шиприкевич, Мирон Бурик, Іван Деркач, Карпо Кифор, Теодозія Брикович, Ольга Процик; 40 дол. Ліса Басараб; по 35 дол. Марія Ісків, Олександр Михалюк; по 30 дол. Gerald V. Nestor (Liberty Mutual), Ніна Данчук, Лідія Завадович, Галина Гаврилюк, Ніна Загнійна, Тарас Козбур; 26 дол. Іван Ляшек; по 25 дол. Анна Сулима, John Olesh, Стефанія Тисовська, Володимир Батіг, д-р Аркадій Очеретько, Орест Загайкевич, Орест Небеш, Olha Della Cava, Y. D. Oleksiw, Анна Клоків, Дарія Дикий, Микола Ставничий, William & Margarete Kiecs, Катерина Довбенко, June Muc, Olha Lesko & Clive Morgan, Анна Думка, Всеволод Саленко, Марія Пінага, Роман і Марта Юзеніви, Anne Reuter, Дмитро Мельник, Микола Стасів, Василь Коваль, Maryann Kulish (The Prudential Foundation), John Tynes, Alicia Kurlak Behn, Анна Кібало, Михайло і Лідія Балагутрак, Маріянна Мисишин, Michael Skweir, Jr., Helen Zoe Tate, Оля Чмола, Зоряна Клюфас, Яким Тенюх, Katherine Finch, Christine M. Sanzone, Люба Процик, Богданна Гелета, Петро Гованський, Марія Андрусак, Франко Серафін, Марія Малий, Петро Гурський, Olga Blethen; по 20 дол. Maria Dienhart, Kenneth Graham, Михайло Свінчук, Михайло Тренза, Анна Грабович, Оксана Салдит, Галина Скомська, Dr. Isaslava Zajac Dresner, Агафія Вовк, Віра Моллс, Ярослав Щеглов, Ірена Телюк, Лев Височанський, Ігор Гулявий; 12.50 дол. P. J. Sawick (IBM); по 10 дол. Олександр Крамарчук, Марійка Тершаковець, Юрій Сухорський, Ярослав Волощук, Мирон Луцишин, Петро Грицак, Валентина Єрмоленко, Shirley Balmer, Мирон Болюх, Леся Гураль, Ельфріда Олексин, Анна Омельчук, Ірена Козак, Emily Savitsky, Анна Саф'ян; 5 дол. Володимир Кузик.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Христини Леонард датки** склали по 250 дол. д-р Роман і Анна Аліськевичі, Орест і Марта Качмарські; по 100 дол. Володимир і Богданна Слижі, Катерина Леонард, д-р Микола Аліськевич; 50 дол. Марія Аліськевич.

У пам'ять **бл. п. Романа Стефанюка** складаю 100 дол. Дарія Костів.

У пам'ять **бл. п. Марії Крамарчук датки** склали 50 дол. Мирон і Уляна Бабюки; по 25 дол. Євген Кулик, Слава Коба, Христина Венгльовська, Татяна Шутер, Ірена Михайлюк, Стефанія Вовкович, Наталія Олексин; по 20 дол. Ольга Лупуніс, Василь Білан, Катерина Лалка, Емма Адамчук; 15 дол. Катерина Лалук; по 10 дол. Марія Лілак. Лідія Захарків, Люба Баран.

У пам'ять дорогих вірних приятелів, **бл. п. Лялі Менцінської і Люби та Мірка Прокопів** складаємо 1,000 дол. Олена Турула і Дарка МекКей.

В другу дуже болючу річницю відходу у вічність мого незабутнього чоловіка, **бл. п. інж. Ярослава Чипака** складаю 2,000 дол. на розвиток і діяльність УМ. Ольга Чипак

У пам'ять **бл. п. д-ра Тараса Шегедина** складаємо 100 дол. проф. Роман і проф. Зірка Воронки.

У пам'ять моєї мами **бл. п. Іванни Жовнір** складаю 435.50 дол. Марта Бачинська.

У пам'ять **бл. п. Іванни Жовнір** складаємо 100 дол. Юрій і Аніса Мицаки.

У пам'ять **бл. п. Марії (Міми) Зобнів** складаємо 50 дол. Іван і Марія Тереля.

У пам'ят **бл. п. Розалія Бойчук датки** склали по 100 дол. Орест і Романа Черники, Роман Граб, Ugi & Tamar Weinstein, Robert & Claudy Kullman.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

СПРОСТУВАННЯ. У травневому числі (2009) журналу «Наше Життя»:

Ст. 18 в рубриці «Наша обкладинка» друге речення слід читати: «Приймала лекції у пані Людмили Морозової ...».

Ст. 8, ліва колонка, останній абзац знизу починається словами: «Ще іншу долю мала княжна **Євпраксія** (1070-1109), друга жінка імператора Німецької імперії Генріха IV, яка була одинокою княжною, що стала імператрицею.»

CORRECTION. The biographical note on artist Lydia Piasecky (OL May, page 25) contained a reference to "lectures by the late Ludmyla Moroz" and should have read Ludmyla Morozova. We regret the oversight.

Відповіді на хрестиківку

Горизонтально: 1. Галечко. 5. Монолог. 9. Аве. 10. Водолаз. 11. Житомир. 12. Аза. 14. Рать. 17. Лось. 18. Україна. 19. Амон. 22. Пора. 24. Лава. 25. Тиша. 26. Осло. 29. Жаба. 32. Стадіон. 33. Рама. 34. Мама. 36. Дар. 39. Знамено. 40. Імпреза. 41. Бук. 42. Окалина. 43. Аскетка.

Вертикально: 1. Говерла. 2. Людство. 3. Чоло. 4. Оаза. 5. Межа. 6. Нота. 7. Лімпопо. 8. Горська. 13. Збан. 15. Оковита. 16. Антипод. 20. Мис. 21. НЛО. 22. Паж. 23. Раб. 26. Огризко. 27. Лампада. 28. Одра. 30 Анапест. 31. Алабама. 35. Кеди. 36. Доба. 37. Ріка. 38. Опік.

З гумором легше йти по тернистій дорозі життя...

Вона: – Я поїду до Вайлдвуду, сяду біля моря і буду думати про тебе.

Він: – Ти сядь біля мене і думай про море.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ і ТРАВЕНЬ 2009 р.

1,140 дол. Alex & Irene Khowaylo (62), *1050 дол.* Alex I. Khowaylo; *по 500 дол.* Exxon/Mobil Volunteer Program – Daria N. Lissy (54), Michael Kuriny; *450 дол.* Anna Skibicky, *350 дол.* Марія Гавришук (54), д-р Степан і Тамара Тимків (78), *320 дол.* Zina Michajliczenko, *по 250 дол.* Brotherhood of St. Nicholas Ukrainian Club UNA 120 (27), Roman & Olha Kaczaj, Helen A Obaranec, Orest Szul, *по 225 дол.* Сузанна Качанівська (22), Оксана Мельник (22), *по 220 дол.* Dr. Oksana Holian, Орест і Марта Качмарські, Матвій і Оксана Козяки (91), Natalie Pawlenko, Roman Adrian Subriwsky, Остап і Галина Якубовичі (98), 10-ий Відділ СУА (10), 62-ий Відділ СУА (62), *по 200 дол.* Богданна Гелета (78), Оксана Стеранка (86), Ольга Чипак, 22-ий Відділ СУА (22), *160.37 дол.* 47-ий Відділ СУА (47), *по 110 дол.* Maria Chorkavy (111), Helen Kostaniuk (111), *по 100 дол.* Financial Committee of the World Federation of Ukrainian Women's Organization (90), *50 дол.* Igor і Марія Кігічак, Люба Шеремета (22), *42 дол.* Рената Бігун (28), *по 30 дол.* Viktoriia Hyer (98), Iva Lisikewycz, *26 дол.* Bristol-Myers Squibb Emp. Giving Program (98), *по 25 дол.* Michael Bondarenko, Mary D. Chimow, John Haluszczak, Aleksandra R Hanas, Анна Іванчишин, Helen K. Koivu, Julie Petruch, *по 20 дол.* Anisia Gill (43), Mary Goshko, *5 дол.* Raymond Nazarak, *1 дол.* NN.

Дорога Пані Маріє Полянська!

Пересилаю сім чеків зібраних грошей на Стипендійну акцію СУА на 2009 рік. Подаю список дальших жертводавців: 200 дол. 49-ий Відділ СУА, по 50 дол. д-р Стефан Осадіца, Христина Бровн, Ольга Чмола, по 25 дол. Джан і Мері Дикі, Оксана Береницька, Люба Цьолко. До тепер зібраних грошей на Стипендійну акцію СУА на 2009 рік (через 49-ий Відділ) переслано 2,000 дол. Бажаємо усім Паням – членкам Комісії Стипендій СУА, гарних ваканцій та приємного літа.

Остаюсь з глибокою пошаною,

Оксана Салдит, референтка стипендій 49-го Відділу СУА, Баффало, НЙ.

Пересилаю 440 дол. зі збірки 91-го Відділу СУА на Стипендійну акцію СУА. 280 дол. 91-ий Відділ СУА, по 20 дол. Надія Цегельська, Ола Цегельська, Надія Цегельська-Кідд, Оксана Кіпа, Оксана Козяк, Анна Літкевич, Анна Мас, Богданна Михайлів.

Оксана Козяк, референтка стипендій 91-го Відділу СУА, Бетлегем, Па.

З РІЗНИХ НАГОД

Дорогі Пані!

Залучую датки на Стипендійну акцію СУА в сумі 300 дол. Я одержала три чеки на Вашу акцію як дарунок з нагоди моїх уродин від пань Ірени Клюфас (100 дол.), Іванни Ганушевської (50 дол.), та Орісі Ганушевської (50 дол.). Додатково складаю 100 дол. від себе.

З пошаною, Александра (Леся) Яцкевич, Іст Грінвіч, Ровд Айленд

Щиренько дякуємо та бажаємо Многих Літ!

Dear UNWLA Branch 98 members,

Congratulations on your 21st Anniversary! Please accept my donation of \$100 to the UNWLA Scholarship Program with best wishes for your future endeavors. Keep up the good work! Sorry I could not be with you to celebrate in style!

Rita Obertleitner, UNWLA Branch 98 founding member, Maple Grove, Minnesota

The following members of the World Federation of Ukrainian Women's Organization (WFUWO) Financial Committee in Philadelphia collected \$100 for the UNWLA Scholarship Program through UNWLA Branch 90:

Daria Fedak, Myrosia Hill, Christine Kulchyskyj, Maria Leskiw, Anna Maksymowych, Orysia Nowosiwsky, Halyna Pyrih, Chrystia Charyna Senyk, Irena Stercho, Maria Zachariasewycz, Oksana Woroch, and Natalia Danylenko,

ЗАМІСТЬ КВІТІВ ТА В ПАМ'ЯТЬ

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії Зобнів** складаємо 50 дол. на Стипендійну акцію СУА. Ніна Коропей, Джонстон, Ровд Айленд.

In **loving memory of Maria Zobniw** please accept our donation of \$50 to the UNWLA Scholarship Program. Dr. Nadia and Jean D Hellenga, Newark, DE.

У світлу пам'ять покійного **бл. п. Матвія Мелешко** складаємо 50 дол. на навчання сиріт в Україні під опікою Стипендійної акції СУА, через 83-ий Відділ СУА. Дружині Таїсії з родиною складаємо щирі співчуття. Лідія і Ярослав Черники, Мидл Вилідж, НЙ.

Замість квітів на могилу **бл. п. Матвія Мелешко** пересилаємо 25 дол. до Стипендійної акції СУА в його пам'ять, через 98-ий Відділ СУА. Дружині складаємо наші співчуття. М. Орися і Юрій Яцусі.

З приводу смерті довголітньої приятельки наших батьків, **пані Оленки Кокодинської**, пересилаємо пожертву в сумі 100 дол. на Стипендійну акцію СУА, а братанкам покійної – нашим друзям Іванові, Андрієві та Юрієві Дурбакам та їхнім родинам – як також і ширшій родині, складаємо наше глибоке співчуття. З пошаною, Гандзя Савицька Мицак і д-р Юрій Савицький.

Замість квітів **в пам'ять Олени Кокодинської** пересилаємо 100 дол. на Стипендійну акцію СУА. Татяна Рішко та Natalie Lapic.

В пам'ять Олени Кокодинської складаю 50 дол. на Стипендійну акцію СУА. Анна Шашкевич, Йонкерс, НЙ.

Замість квітів та в пам'ять довголітньої членки 28-го Відділу СУА, **Зеновії Марії Воробець** пересилаємо 50 дол. на потреби Стипендійної акції СУА, через 98-ий Відділ СУА, а синові Андрієві з родиною складаємо щирі співчуття. Марія і Богдан Полянські.

В пам'ять моєї дорогої тети, **бл. п. Марії Крамарчук**, пересилаю 50 дол. до Стипендійної акції СУА. Gary & Irene Wolfe, New York, NY.

Замість квітів на могилу **Марії Крамарчук**, Почесної членки СУА та довголітньої членки 47-го Відділу СУА в Рочестері, складаємо по 50 дол. на потреби Стипендійної акції СУА в її пам'ять, через 98-ий Відділ СУА. Синові Олегові та союзнякам колишнього 47-го Відділу складаємо щирі співчуття. Анна та Бернард Кравчуки; Марія та Богдан Полянські.

In **memory of Maria Kramarchuk** please accept our donation of \$50 to the UNWLA Scholarship Program. Ronald and Lydia Stevens, Pittsford, NY.

My donation of \$50 to the UNWLA Scholarship Program is in **loving memory of Maria Kramarchuk**. Mrs. Helen Tuckyj, Rochester, NY.

Щиро дякуємо!

*Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА*

UNWLA, INC. Scholarship /Children-Student Sponsorship Program
P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530 • Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ІВАСИК І ТАРАСИК

Повертався Івасик з риболовлі додому. За плечима у нього висів кошик з рибою. Аж тут його побачив Тарас. І тихенько, тихенько - за ним. Думає Тарасик, як би витягнути рибку.

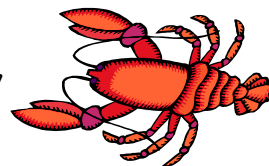

Тільки він підійшов до кошика, а Івасик обернувся. Тарасик зараз відскочив, так як би він до кошика не підсувався.

Пішов Івасик далі. А Тарасик знову підкрався і швидко у кошик рукою - та як закричав!

І було чого: великий рак вчепився йому в палець.

У кошику були не тільки риби, а й раки!

Скаче Тарасик, сльози на очах. А Івасик обернувся

та й сміється. Та треба допомогти нечемному Тарасику. На силу відчепив Івасик од пальця рака.

Відчепив, поклав у кошик і весело пішов собі додому.

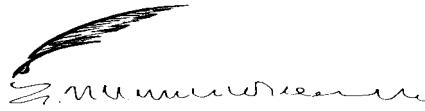
А у Тарасика палець _____ і тече _____
Тарасик йде додому і _____.

За М. Коцюбинским

Оповідання передруковане з підручника «Розговірна мова для першої класи», 2005, В. Бей та Х. Швед

LETTERS

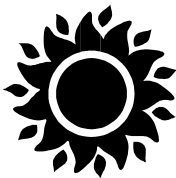
*I have recently become a subscriber to *Our Life* and have been enjoying each issue as well as the artwork on the covers. I especially liked the artistic rendering of the pysanka on the cover of the April issue. The responses to “What I learned from my mother” were a delight. The question causes one to reflect, and the stories made me think about what I have learned from my own mother. Thank you for including them in the May issue, a great way to celebrate mothers and commemorate Mother's Day.*

Tania Blanco, Naperville, Illinois

I wish to congratulate you and the new editorial board for a job well done. The journal touches upon all aspects of our organization's life and has a wide range of topics of interest to women in general. Many thanks for the: “Book Corner”—it is a long overdue addition. “Kozaks in Alaska” (June issue) made for an interesting and enjoyable read as did the rest of the issue and previous issues overall.

We live in a society where change is coming with overwhelming speed. Perhaps a “New Ideas Corner” might arouse the interest of our younger members and thus stimulate participation and discussion. Your emphasis on showcasing our domestic talent and achievements is particularly welcome.

Vera Levytsky Klish, Branch 90, Philadelphia

What's Bugging You?

Summer is a wonderful season . . . except for the bugs.
To bug-proof your lazy hazy days of summer fun, try the following:

Mosquitoes: Putting a dryer sheet in your pocket will keep the mosquitoes away.

Fruit Flies: To get rid of pesky fruit flies, put ½ an inch of apple cider vinegar and 2 drops of dish washing liquid into a glass and mix well. Fruit flies are drawn to this mixture (actually most will end up in the mixture) and everything else in your kitchen will be fruit-fly free.

Ants: Put small piles of cornmeal wherever you see ants. They eat it but they can't digest it, and eventually it kills them. It may take a week or so, especially if it rains, but it works. It is also a much better solution than exposing pets or children to harmful pesticides.

– Contributed by Dora Horbachevsky

Authors: Please note that the deadline for submitting articles is the 15th of the month before the issue in which you would like articles to be published. This is especially important for any seasonal or holiday materials. We request that you **include a telephone number** to allow us to acknowledge submissions and verify information. We also request that articles submitted to *Our Life* not be simultaneously submitted to other publications in the same language and with identical photographs. Thank you and have a wonderful summer!

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька

Маріанна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич
Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович
Дарія Дроздовська
Надія Цвях
Рома Шуган
Лідія Баб'юк-Слиж
Віра Кушнір
Ірена Стецьків

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— кореспонденційна секретарка
— скарбник
— фінансова секретарка
— пресова секретарка
— вільна членка
— вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик
Христина Швед
Зоряна Гафткович
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Орися Трешньовська
Роксоляна Яримович

— суспільної опіки
— виховна
— мистецтва і музею
— стипендій
— архівар
— екологія і здоров'я
— вільних членок

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич
Христина Хомин-Іжак
Ярослава Геруляк
Зінна Джус-ДеБол і
Діді Бутенко
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Зоряна Міштал
Марія Кейд
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью Йорк
— Північний Нью Йорк
— Нью Джерзі
— Огайо
— Чикаго
— Нова Англія
— Центральний Нью Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг'
Рената Заяць
Татіяна Рішко
Галина Келлер

— голова
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Uiana Zynych
Anna Macielinski
Sophia Hewryk
Chrystyna Melnyk
Mariya Andriyovych
Daria Drozdovska
Nadia Cwiach
Roma Shuhan
Lidia Babiuk Slyph
Vera Kushnir
Irena Steckiv

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary
— Treasurer
— Financial Secretary
— Press Secretary
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lidia Kazewych
Christine Chomyn-Izak
Slava Gerulak
Zinnia Dzus-DeBole and
Didi Butenko
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Zoryana Mishtal
Maria Cade
Ulana Hlynsky

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk
Christine R. Shwed
Zoriana Haftkowycz
Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Orysia Tresznewsky
Roxolana Yarymovych

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Arts and Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Ecology/Women's Health Chairwoman
— Member-at-Large Liasion

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion
Maria Tomorug
Renata Zajac
Tatiana Rishko
Halyna Keller

— Chairwoman
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

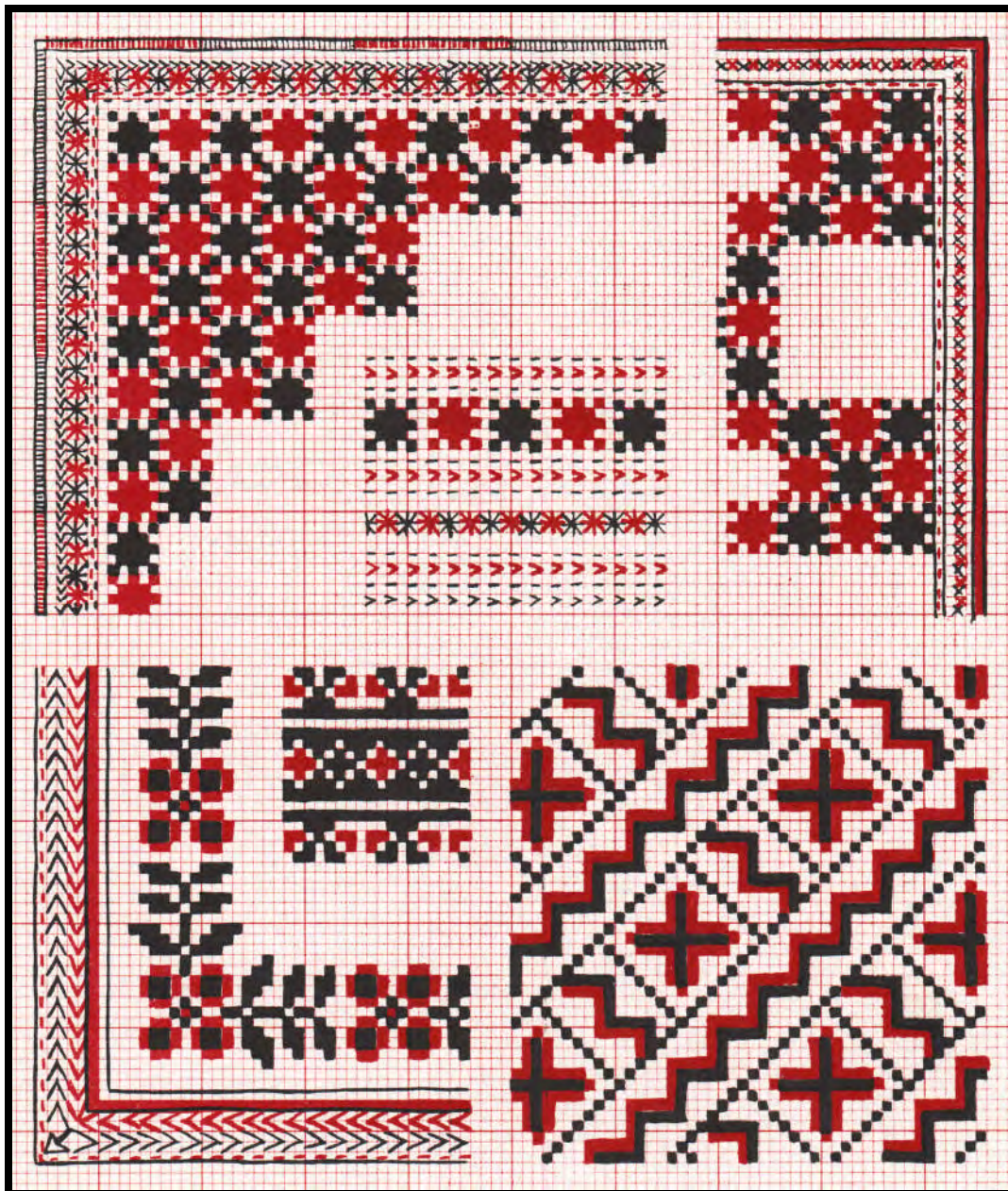
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Взори з Галичини, примінені до настільників. Серія 5, ст. 1. Із збірки Кл. Габданк-Рогозинського.
Видання СУА.
Ukrainian Designs form Halychyna. Series 5, pg. 1. From K. Habdank-Rohozynsky collection.*